

Kristovo
pohřbení
v Rudém moři

Dejan Delčev

Adrian Ebens

Dejan Delčev

Adrian Ebens

Kristovo pohřbení v Rudém moři

MARANATHA
M E D I A

maranathamedia.cz

listopad, 2022

Obsah

Dějiny mezi Josefem a Mojžíšem.....	5
Kristovo ukřižování v Egyptě.....	8
Ve světle kříže.....	15
Načasování Exodu a Pesachu	18
Faraon projevuje zatvrzelost svého srdce	24
Izrael stále v zajetí egyptských bohů	25
Pokřtěni v Mojžíše.....	27
Cesta Boží v moři jako ve svatyni	30
Vztáhni ruku nad moře	35
Kristovo pohřbení v Rudém moři	38
Závěr	43

Dějiny mezi Josefem a Mojžíšem

Časový prostor mezi dobou Josefovou a dobou Mojžíšovou zachycuje důležité historické období, které, bude-li správně chápáno, osvětluje následující události a jednání Boha vůči Jeho dětem z lidského pokolení. Zde je příběh tohoto období z pohledu Božího zacházení s Izraelem:

Kdyby se potomkové Abrahama odloučili od jiných národů, nebyli by vtaženi do modloslužebnictví. Kdyby se drželi zdaleka od pohanských národů, vyhnuli by se velkému pokušení bráti účast v hříšných zvycích a obyčejích pohanů a vzpourě vůči Bohu. **Přízněním s okolními národy ztratili ve velké míře svůj odlišný, svatý charakter. Aby je pokáral** [dovolil utrpení], **dopustil Hospodin hlad v krajině** [dovolil, aby se přirozený vývoj jejich hříchu projevil v přírodě], **čímž byli Izraelští donuceni jíti do Egypta** pro zachování svého života. Bůh však pamatoval na svou smlouvu s Abrahamem a nezapomněl na ně během jejich pobytu v Egyptě. Dopustil však na ně ze strany Egypťanů těžké soužení, aby se ve svém neštěstí navrátili k Němu, vybrali si Jeho spravedlivé a laskavé panování a byli poslušni Jeho požadavků. {SR 147.1}

Do Egypta vešlo jen několik rodin. Tam se však velmi rozmnožili. Někteří Izraelité svědomitě učili své děti zákonu Božímu, jiní však byli tak uchvázeni modloslužbou, že jejich známost zákona Božího byla velmi chabá. Ti, kteří se báli Hospodina, volali k Němu ve svém těžkém soužení, aby zlomil jařmo těžké poroby a vyvedl je z tohoto kraje, aby Mu mohli svobodně sloužit. Bůh toto volání vyslyšel a dal jim Mojžíše jako nástroj k vysvobození svého lidu. Když Izraelští opustili Egypt a prošli Rudým mořem, jehož vody se před nimi rozestoupily, Pán zkušoval svůj lid a chtěl se přesvědčit, zda tento lid, který byl svědkem při svém vysvobození z otroctví tak mnohých zázraků, zkušeností a znamení, Mu bude důvěřovat. Izraelité v této zkoušce neobstáli. Těžkosti, s jakými se cestou potýkali, vzbuzovaly neustále reptání a naříkání a chuť k návratu zpět do Egypta. {SR 147.2}

Není nám řečeno, zda se hladomor v době Josefově objevil pouze kvůli tomu, že se Izrael zřekl Boha, přesto byl seslán na Egypt a celou zemi Kanaán (Skutky apoštolů 7:11). V této situaci Pán použil Josefa, aby pomohl jak Izraeli, tak i Egyptu odhalit jejich nesoulad se zákonem života. Podívejme se na vliv Josefa v zemi egyptské:

[Bůh] Poslal před nimi muže prodaného do otroctví — Josefa. Sevřeli mu nohy do okovů, na jeho duši dolehlo železo, až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo — řeč HOSPODINOVA ho protříbila. Král poslal a uvolnil ho; vládce národů ho rozvázal. Učinil ho pánem svého domu a vládcem všeho svého majetku. **Aby připoutal svá knížata ke své duši a aby starcům dal moudrost.** (Žalmy 105:17-22)

Faraon a velcí muži Egypta si byli vědomi moudré vlády Boží. Po celé věky zářilo jasné světlo, které ukazovalo k Bohu, na jeho spravedlivou vládu a na požadavky jeho zákona. **Josef a synové Izraele v Egyptě učinili poznání Boha známé.** {YI 8. dubna 1897, odst. 1}

Kdyby si část Egyptanů nebyla vědoma pošetilosti uctívání takových bohů, kdyby nečinili pokání, celý národ by zanikl. Ale pro Izrael byl Egypt útočištěm. Zde byla vnímána, obdivována a oslavována Josefova zbožnost a nebem daná moudrost. Zde byl Bůh uctíván pro to, jak se choval k těm, kteří mu byli věrní. A Hospodin, rozvázný v hněvu a hojný v milosrdenství, činil pomalé krůčky a dal jim čas, podřízením se Jeho vůli, aby zachránili sebe a svůj majetek před úplným zničením. Mnozí uznávali neviditelného Boha Izraele jako univerzálního panovníka. Ti, kteří činili pokání, si zachovali část svého majetku a svá stáda. Pokorní a poslušní byli vlivní muži, kteří měli velký užitek z Josefova života a příkladu a díky němu získali poznání Boha a jeho skutků. {YI 15. dubna 1897, odst. 3}

Pouze věčnost plně odhalí rozsah svatého vlivu tohoto muže. Pán Bůh prostřednictvím Josefa nabízel pomoc ke Svým drahým dětem v Egyptě, ale jako národ se musely rozhodnout, zda Jej skutečně chtějí následovat.

Egyptští kněží byli vychytralí. Vládli prostřednictvím lstivosti a pokrytectví. Postavili nádherné chrámy a obklopili je zasvěcenými háji. Jejich chrámová nádvoří byla vším, co jim umění a peníze mohly poskytnout; jejich architektura byla velkolepá. Ale co bylo uvnitř těchto objektů? Místo Boha, který stvořil nebesa a zemi, si jako předměty uctívání zvolili zvířata. **Kněží a uctívači nepovažovali živého Boha, kterého Josef velebil, za předmět lásky a přízně, ale za předmět silné nenávisti.** Byli jako ti, které popisuje Boží slovo a kteří říkají: „dejte nám pokoj se Svatým Israelovým;“ „O tvých cestách nechceme vědět nic.“ {YI 8. dubna 1897, odst. 2}

Satan prostřednictvím kněží horlivě pracoval na uctívání nemravnosti a podvodu, nespravedlnosti a zločinu, neboť to bylo v příkrém rozporu s životem, povahou a vlivem Josefa, Božího

nositele světla. Právě v době, kdy na ně v jasných paprscích svítilo nebeské světlo, Satan působil prostřednictvím čarodějů a kouzelníků, kněží a vládců, aby v Egyptánech vzbudil nenávist vůči Bohu. Jejich zkažená představitovost dostala volnost; jejich bohové byli zvířata a dílo, které vytvořily jejich vlastní ruce. **Z tohoto důvodu museli Izraelci přestat se svými obětní dary; neboť kdyby Egyptané viděli zvířata, jež uctívali, jak jsou zabíjena pro oběti, tak by byli naplnění hrůzou.** {YI 8. dubna 1897, odst. 3}

Když se Josefova rodina usadila v zemi egyptské, množila se a prosperovala, což se stalo pro jejich hostitele dalším pokušením:

Josefovo čestné postavení, stejně jako jeho spojení s nejmoudřejšími muži Egypta, **vyzdvihovalo hebrejský národ; a byla mu díky Josefovi prokazována velká úcta.** Muži tohoto národa zbohatli, stali se majiteli stád; ženy nosily jemné prádlo; jejich tkané a vyšívané látky purpurové a šarlatové barvy a jemné prádlo **vzbuzovaly v srdcích Egyptanů závist a žárlivost.** Na Izraelity se pohlíželo jako na lid, který, **pokud nebude utlačen, bude Egyptu vládnout.** Jejich vrozená pracovitost **vnukla Egyptanům nápad udělat z nich otroky.** Korunu tak obohatí nejen jejich dovednost při práci, ale také veškerý jejich majetek. **Tímto způsobem egyptští kněží doufali, že způsobí pohrdání Boha Izraele a zároveň uctívání a oslavování svých vlastních bohů.** {YI 8. dubna 1897, odst. 5}

Zdalo se, že kněží tohoto velkého národa úspěšně navracejí lid k jeho základnímu náboženství:

Následník trůnu byl vzdělán a vycvičen v modlářských obřadech a ceremoniích. To by z něj učinilo potvrzeného protivníka nebeskému Bohu. **Satan viděl, že ztrácí půdu pod nohama, probudil své síly zdola, aby se spojil se zlými lidmi do války proti pravdě a spravedlnosti.** Mudrci národa pilně pracovali na výchově krále, aby vyžadoval nejen úctu, ale také absolutní poslušnost jeho slovu, aby na sebe pohlížel jako na boha a považoval těla a duše svého lidu za objekty, které jsou v jeho pravomoci. Učili ho, že jeho rádcem mají být jeho vlastní impulsy a touhy. **Všechny tyto pokyny mu byly dány proto, aby působily proti vlivu, který Josef získal svým obezřetným životem.** {YI 8. dubna 1897, odst. 6}

V tomto souboji mezi silami nebes a zástupem temnoty Kristus bojoval za Svě děti, jak Egyptány, tak i Izraelity:

Kristus zemřel za každou duši v Egyptě a každá duše měla mít světlo. Spravedliví neměli být odloučeni od bezbožných, ale Boží mocí měli být chráněni před přijetím prohnílosti a poskvrnění přestupníka. {YI 15. dubna 1897, odst. 7}

Kristovo ukřižování v Egyptě

Bližší prozkoumání toho, co se stalo během ran v Egyptě, by nás mělo vést k závěru, že tam došlo k ukřižování Krista v Duchu:

...a jejich mrtvá těla budou ležet na náměstí toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a **Egypt, kde byl také ukřižován jejich Pán.** (Zjevení Janovo 11:8)

Tento způsob chápání textu není v rozporu se způsobem chápání adventistických průkopníků odkazu na dobu Francouzské revoluce v kontextu Zjevení 11. Kristus byl ukřižován ve Francii v období vzestupu ateismu, ale Jan je inspirován Kristovým utrpením v Sodomě a Egyptě a čerpá z něj.

Hospodin předem ukázal Mojžíšovi, jak se toto ukřižování Jeho Syna uskuteční:

Ale HOSPODIN mu řekl: Co je to ve tvé ruce? Odpověděl: Hůl. Hospodin řekl: **Hod' ji na zem. Hodil ji na zem a stala se hadem.** Mojžíš před ním utíkal... HOSPODIN mu ještě řekl: Dej ruku za ňadra. I dal ruku za ňadra. **Když ji vyndal, hle, jeho ruka byla malomocná,** bílá jako sníh. (Exodus 4:2-3, 6)

Nejenže měly tyto zázraky přesvědčit Izrael, že je Hospodin vyvede z Egypta, ale také ukázaly přesný proces, který by se měl odehrát, aby byl Jeho odpadlý lid vysvobozen z domu otroctví. Boží moc, kterou je Kristus (1K 1:24), zde symbolizovaná holí nebo žezlem (Nu 24:17) v rukách Mojžíšových, bude hozena na zem a proměněna v hada. Jelikož had symbolizuje Satana (Zj 20:2), bylo nám zde řečeno, že vysvobození Izraele z Egypta se uskuteční tak, že Satanovi bude umožněno použít Boží moc, která byla v Egyptánech a v přírodě. Druhý zázrak s rukou zasaženou malomocenstvím ukazuje, že Boží pravice, kterou je Kristus, Boží moc (Lukáš 22:69), byla zasažena malomocenstvím a byla necitelná, neboť to byla Kristova moc, kterou použil Satan a Egyptané, a byla použita

v rozporu s Jeho charakterem.¹ Stalo se to proto, neboť Hospodin věděl, že Faraon nepřijme Jeho žádost o udělení svobody Izraelitům, a tak bude moc Kristova v Egyptě a v jejich zemi zcela zneužita Satanem k jejich zničení. Jak Izrael, tak Egypt kvůli svým přestupkům potřebovali Spasitele, ale pouze Izrael dovolil Bohu, aby tak pro ně učinil, neboť pouze oni se rozhodli vložit svou důvěru byt' jen trochu na svého Otce v nebesích:

Vírou prošli Rudé moře jako po suché zemi, **když se však o to pokusili Egyptané, moře je pohltilo.** (Židům 11:29)

Lid byl již unaven a zděšen, **avšak kdyby se byl zastavil, když jej byl Mojžíš vyzýval vpřed, Bůh by mu byl neotevřel cestu.** „Věrou přešli moře červené jako po suchu.“ Židům 11:29. {PP 290.1}

Místo aby dovolil Bohu zachránit před ničitelem Egypt i Izrael, takto se Egypt stal výkupným za Izrael a ukázal, že Kristus byl ukřižován právě jimi:

Protože já HOSPODIN jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj zachránce.
Dal jsem jako výkupné za tebe Egypt. (Izaiáš 43:3)

Egyptu bylo od Pána poskytnuto velké světlo skrze Abrahama a pak skrze Josefa, ale oni toto světlo odmítli a nyní nad nimi Satan získával větší moc. Kristovo ukřižování se u Egyptanů skrze jejich hříšné životy fyzicky projevilo v přírodě prostřednictvím morových ran a potvrdilo skutečnost, že toto ukřižování na Kalvárii bylo zjevením pro naše otupělé smysly a demonstrovalo Jeho utrpení, které pociťoval od samého počátku hříchu:

Na kříži trpěla s Kristem celá nebesa. Jeho utrpení tím nezačalo ani neskončilo. Kříž je pro naše otupělé smysly výmluvným obrazem bolesti, kterou už od počátku působí hřích Bohu. {Ed 263.1}

Andělé se zděšením sledovali Spasitelův zoufalý zápas... **Neživá příroda vyjadřovala soucit s ponižovaným umírajícím Stvořitelem.** Slunce odmítalo na tak děsivý výjev svítit. Jeho zářivé polední paprsky jako by náhle vyhasly. Kříž zahalila **naprostá tma**, jako by se na zem snesl smuteční závoj. „Nastala tma po celé zemi až do tří hodin.“ **Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní úkaz.** Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítíl ani měsíc ani hvězdy. {DA 753.3}

¹Pro více informací o ranách v Egyptě si přečtěte *Golgota v Egyptě* na maranathamedia.cz

Příroda pod vládou Boží ruky jedná proti těm, kdo překračují Boží zákon. **Své ničivé živly drží při své hrudi až do doby, kdy se vytrhnou, aby zničily člověka a očistily zemi. Když Faraon skrze Mojžíše a Árona vzdoroval Bohu a prohlásil: „Kdo je Hospodin, jež bych měl uposlechnout a propustit Izrael? Neznám Hospodina a také Izrael nepropustím“ [Exodus 5:2], příroda vyjádřila soucit se svým raněným Stvořitelem a společně s Bohem pomstila urážku Jehovy. Celý Egypt byl zpusťošen kvůli tvrdošjnému odporu Faraona. {Lt209-1899.23}**

Všimněte si, jak Duch proroctví uplatňuje reakci přírody na Kristovo utrpení na události v Egyptě způsobené Faraonovou tvrdohlavostí. Příroda sama demonstrovala hříšnost Egypta prostřednictvím svých zákonů.² To byl důvod, proč třetím zázrakem, který dal Hospodin Mojžíšovi, byla proměna vody v krev, pro případ, že by Izraelité nevěřili předchozím dvěma:

I stane se, když neuvěří ani na tato dvě znamení a neposlechnou tě, vezmeš vodu z Nilu a vyleješ ji na suchou zem. A voda, kterou vezmeš z Nilu, se na suché zemi změní v krev. (Exodus 4:9)

Suchá zem představuje egyptská srdce, která byla opuštěna Duchem svatým a která odmítla činit pokání poté, co jim byl Kristus jasně zobrazen v přírodě jako ukřižovaný uvnitř nich samých. Není nám řečeno, jestli Mojžíš nejprve ukázal tento zázrak Izraeli, ale první rána byla stejná:

Pak HOSPODIN řekl Mojžíšovi: **Faraonovo srdce je tvrdé, nechce lid propustit...** Pak HOSPODIN řekl Mojžíšovi: Řekni Áronovi: **Vezmi svou hůl a vztáhni ruku nad egyptské vody. Nad jejich řeky, nad jejich kanály i nad jejich jezera a nad každou jejich vodní nádrž. Stanou se krví.** Krev bude v celé egyptské zemi i v dřevěných a v kamenných nádobách. (Exodus 7:14, 19)

Proměna vody v krev nám připomíná Kristovo utrpení v Getsemanské zahradě, kdy se v krev proměnil Jeho pot, když byl připraven zemřít pod tíhou hříchu lidstva. Když Egyptané odmítli nejpozoruhodnější důkaz o Boží péči o ně prostřednictvím Josefa, tak dosáhli kritického bodu, kdy nad nimi a přírodními živly měl Satan téměř plnou kontrolu.

²Pro více informací na toto téma si přečtete knihu *Panství Země* na maranathamedia.cz

Kristus je prostřednictvím Mojžíše a Árona oslovoval s velkou úzkostí, ale Faraon raději naslouchal svým kouzelníkům. Rány jsou zobrazovány jako přicházející přímo od Boha, neboť to byl způsob, jakým je Egyptané prožívali ve svých základních představách o božských vlastnostech, avšak Bůh nebes a Jeho Syn se rozhodli, že nikdy nepoužijí hrubou sílu:

Satanovy projevy proti vládě Boží a jeho obhajoba těch, kteří stáli na jeho straně, znamenaly neustálé obviňování Boha. Jeho reptání a stížnosti byly neopodstatněné; a přesto mu Bůh dovolil, aby svou teorii vypracoval. **Bůh mohl zničit Satana a všechny jeho sympatizanty tak snadno, jako lze zvednout oblázek a hodit ho na zem. Ale tím by poskytl precedens pro použití síly. Veškerá donucovací moc se nachází pouze pod Satanovou vládou. Zásady Hospodinovy nejsou této povahy. Tímto způsobem by nejednal.** {RH 7. září 1897, odst. 7}

Hospodin svou mocí mohl vyhladit egyptské vládce, kteří byli utvrzeni ve svém modlářství; ale Boží způsoby nejsou způsoby lidí. Každé ráno dal čas, aby vykonala svou práci a udělala na Egyptany dojem, aby viděli, že existuje nejvyšší Vládce, jemuž se musí klanět každá stvořená věc. Hospodin poskytl čas, aby jeho dílo bylo uznáno a jeho moc byla pocíťována ve prospěch hebrejského národa, a také aby přivedl Egyptany k pokání a přiměl je, aby uznali Boha, na kterého je Satan svým mistrovským úsilím nechal zapomenout. {YI 15. dubna 1897, odst. 2}

Kdyby od počátku bylo Božím záměrem zničit Egypt, neapeloval by na ně prostřednictvím Mojžíše a Árona. Jelikož Pán za žádných okolností nepoužije sílu, je zřejmé, že rány zasáhly Egypt v důsledku jejich hříchů, a nikoli kvůli nějakému přímému zásahu. Poté, co Izrael opustil Egypt, Bůh jim připomněl, co způsobilo jejich zničení.

Podle činů egyptské země, ve které jste sídlili, nejednejte, ani podle činů kenaanské země, do níž vás přivádím, nejednejte a podle jejich ustanovení nežijte... (24) Neposkvrníte se žádnou z těchto věcí, neboť všemi těmito věcmi se poskvrňovaly národy, které před vámi vyháním: (25) **Protože se země poskvrnila, navštívil jsem ji s trestem za její provinění a země vyvrhla své obyvatele.** (Leviticus 18:3, 24, 25)

Syn Boží měl přírodní živly pod svou kontrolou (Kol 1:17) až do chvíle, kdy se to postupně stalo nemožným, neboť Faraon svým zatvrzením vydal

Egypt do Satanových rukou. Proto Písmo při komentování některých ran jasně ukazuje, že zlí andělé se dostali do egyptské země:

[Hospodin] **Seslal** [dovolil] na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení — **komando zlých andělů**. (Žalmy 78:49)

Jak uvidíme později, kvůli tomu, že se Izrael nepodřídil skutečným zásadám Božího nenásilného království, tento žalm také obsahuje izraelskou myšlenku Boha plného hněvu, ale také ukazuje skutečný mechanismus ničení; démoni získali přístup do země kvůli tvrdohlavosti a vzpouře Egyptů. Během tohoto procesu se mnoho lidí v Egyptě zaleklo a bylo připraveno činit pokání:

Souboj mezi egyptským králem a Pánem nebes **poznal celý Egypt**; neboť skutky Boží pokryly tolik času, že žádný nebyl v nevědomosti. **Po každé ráně, prostřednictvím které byla všem poskytnuta hojná příležitost k pokání** a k uposlechnutí příkazu: „Propusť můj lid“, dal Pán lidem oddech. **Zatímco tvrdohlavé srdce Faraona bylo čím dál tím méně působivé, velcí muži národa začali být znepokojeni**. Viděli, že tento zarputilý odpor musí skončit, nebo je čeká jen národní zkáza. **Faraonovi rádcí na něj naléhali, aby se podvolil Božímu požadavku a zachránil Egypt**. Ve svém hněvu se tázali: „Jak dlouho nám bude tento člověk léčkou? Propusť ty muže, ať slouží Hospodinu, svému Bohu. Což jsi dosud nepoznal, že hrozí Egyptu zánik?“ {YI 15. dubna 1897, odst. 5}

Není nám řečeno, co se s těmito lidmi stalo, ale víme, že někteří Egyptané zůstali v zemi, když se Faraon rozhodl pronásledovat Izraelity k Rudému moři spolu se svými oddíly, neboť nějakou dobu po této události se Egypt znovu rozmnožil (1. Královská 11:21). Faraon však zůstal neoblomný a poslední dvě rány poskytly neklamný důkaz, že Egypt znovu ukřižoval Krista:

Mojžíš tedy vztáhl ruku k nebi a **na tři dny nastala nejtemnější temnota v celé egyptské zemi**. Neviděli jeden druhého a nikdo tři dny nevyšel ze svého místa, **avšak všichni synové Izraele měli světlo** ve svých sídlištích. (Exodus 10:22-23)

Od šesté hodiny nastala **tma** po celé zemi **až do hodiny deváté**. (Matouš 27:45)

Mojžíš řekl: Toto praví HOSPODIN: Kolem půlnoci vyjdu doprostřed Egypta a **všechno prvorozené v egyptské zemi zemře...** A nastane **veliký křik** po celé egyptské zemi, že jemu podobného ještě nebylo a již nebude. (Exodus 11:4-6)

Kolem deváté hodiny **zvolal** Ježíš **silným hlasem**: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: „**Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?**“ (Matouš 27:46)

Prvorozenci pro Boha zemřeli v Egyptě s velkým křikem, přesto byli Egyptané vůči této skutečnosti zaslepeni a mysleli si, že smrt jejich prvorozených způsobil sám Pán. Stejně hříšné myšlení, které tížilo Krista a skrývalo před Ním milosrdnou tvář svého Otce, když byl na kříži, měli Egyptané, neboť si mysleli, že to byl sám Jehova, kdo zabil jejich děti.

Bůh dovoluje, aby byl jeho Syn vydán za naše přestupky. **Sám přijímá vůči Nositeli hříchu charakter soudce a zbavuje se rozkošných vlastností otce.** {TM 245.2}

Když bude HOSPODIN procházet, aby postihl Egypt [zdá se, že toto pochází přímo od Něj], a uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích, pomine HOSPODIN ty dveře a **nedovolí ničiteli** vstoupit do vašeho domu, aby vás postihl. (Exodus 12:23)

Vírou slavil Hod beránka a pokropení krví, aby se Zhoubce nedotkl jejich prvorozených [neříká „Když je Bůh zničil“]. (Židům 11:28)

Když měl anděl ničitel projít Egyptem, aby zabil prvorozené z lidí a zvířat, bylo Izraeli přikázáno, aby shromáždil své děti a rodiny do svých domů a potom označil své veřeje krví, **aby anděl ničitel mohl kolem jejich obydlí pouze projít**, a pokud tak neučinili, **nebyl mezi nimi a Egypt any žádný rozdíl. Anděl ničitel má brzy znovu přijít**, ne zabít pouze prvorozené, ale „taktéž starce, mládence a pannu i malé dítě a ženy“, kteří nesou ono znamení. Rodiče, chcete-li zachránit své děti, držte je dále od světa, držte je mimo společnost zlých dětí; {RH 14. října 1875, odst. 10}

Těsně předtím, než byli prvorození v Egyptě zavražděni, přikázal Hospodin Izraelitům, aby shromáždili své děti do svých domů a **potřeli překlad a dva boční sloupky svých dveří krví, takže když anděl zhouby procházel zemí, považoval domy takto označené za příbytky Kristových následovníků a přeskočil je. Dnes musíme shromáždít své děti kolem sebe, chceme-li je zachránit před ničivou**

mocí toho zlého. Konflikt mezi Kristem a Satanem bude nabývat na intenzitě až do konce dějin této země. Máme mít víru v Kristovu krev, abychom mohli bezpečně projít nebezpečnými obdobími, které jsou před námi“ 2SAT 199

Ježíš klepe; otevřeš Mu dveře? Bude přinucen napsat na překlad tvých dveří - na onom místě pro Jeho krev, která očisťuje od každého hříchu - větu, která tě ponechává v moci andělů zhouby? „Efrajim se spolčil s modlářskými zpodobeninami“ Strážní andělé, „nechte ho být.“ [Ozeáš 4:17.] „Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.“ [Matouš 23:37.] Ke všem, kdo otevrou dveře, přichází Ježíš a ujímá se jich. Lt 30a, 1892

Satan je velkým nepřítelem Boha i člověka. Proměňuje se prostřednictvím svých zástupců v anděly světla. V Písmu je nazýván ničitelem, žalobcem bratří, podvodníkem, lhářem, mučitelem a vrahem. {5T 137.4}

Takovým způsobem nepřítel připisuje Stvořiteli a Dobrodinci lidstva své vlastnosti. Krutost je ovšem Satanova vlastnost. Bůh je láska... Satan sám je tím nepřítelem, který svádí člověka k hříchu a snaží se ho zničit. Když potom získá jistotu, že mu člověk padne za oběť, raduje se ze škody, kterou způsobil. Kdyby mu to Bůh dovolil, pochytil by do svých sítí všechny lidi; kdyby nezasáhla Boží moc, neunikl by ani jeden Adamův potomek. {GC 534.2}

Satan nejenže zabil prvorozené v Egyptě, ale kvůli hříšné slepotě Egyptů a jejich odmítnutí poznat Jehovův pravý charakter se mu je podařilo spolu s miliony dnešních křesťanů přesvědčit, že tím ničitelem je Bůh. Mnoho lidí se ptá, proč tedy Bible říká, že Hospodin zničil Egypt? Neuvědomují si, že náš nebeský Otec může zasáhnout v náš prospěch a ukázat Svůj pravý charakter **pouze do té míry, v jaké jsme Ho přijali.** Znamená to, že se nebude nutit, aby byl znám jako čistá duchovní láska agapé, když Ho jako takového lidé znát nechtějí. Proto, jak jsme viděli při deváté ráně, pro Egyptův nastala hustá temnota, zatímco Izrael žil ve světle.

Bible může naznačovat, že Pán zabil prvorozené v Egyptě z toho důvodu, že (technicky) to byla moc Kristova, která byla použita v ruce Satana. Kristus byl při zabíjení prvorozených probodnut a viděl, jak Jeho moc Satan používá ke zničení. Ta Hůl se proměnila v hada, když již nebyla k dispozici Boží ruka ochrany. Proto ti, kteří zůstávají ve tmě, se mohou rozhodnout

vidět Boha jako ničitele prvorozených stejně jako to činili Egyptané, ale ti, kteří mají ve svých příbytcích světlo, tak ví, že Bůh nepoužívá sílu a nikdy by takovou věc neudělal. Ve věci Božích andělů je nám také připomínáno:

Andělé jsou sesláni z nebeských nádvoří, ne aby ničili, ale hlídali a střežili ohrožené duše, zachránili ztracené a přivedli zbloudilé zpět ke stádu. RH 10. května 1906.

Ve světle kříže

Nyní, s temnotou a smrtí prvorozených, bylo jasně naznačeno, že Kristova moc uvnitř Egyptanů byla ukřižována, neboť ji jejich mysl použila k tomu, aby nakonec odmítli pozvání, které jim bylo předloženo během devíti ran. Přesto neviděli smrt Božího Prvorozeného, která se projevila ve smrti jejich prvorozených. Proto Pán dovolil, aby se jejich ukřižování Krista projevilo v jejich rozhodnutí pronásledovat Izraelity a přivést je zpět do otroctví. Tudíž v osobě Izraele tedy jasně ukázali, že místo toho, aby Krista poslouchali, chtějí z Božího Prvorozeného učinit navždy svého otroka:

Pak řekneš Faraonovi: Toto praví HOSPODIN: **Izrael je můj prvorozený syn.** Řekl jsem ti: **Propust' mého syna, aby mi sloužil,** ale odmítl jsi ho propustit. Hle, **zabiji tvého prvorozeného syna.** (Exodus 4:22-23)

Pán zde mluví jazykem Faraonových násilnických bohů, a kdyby Egypt uposlechl příkazu, bylo by mu umožněno vidět skutečný charakter jejich nebeského Otce skrze kříž Jeho Syna:

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. **Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé.** Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, jeho velikost a vyvýšenost, a v projevech jeho milosti poznáme jeho charakter, **pochojíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“.** {GC 652.1}

Kristova smrt v Egyptě se projevila smrtí egyptských prvorozených, ale pro tělesná srdce to vypadalo, jako by ty prvorozené děti zabíjel Bůh. Hospodin přenechal své egyptské prvorozené, aby byly zničeny, stejně jako to učinil svému Synu na kříži. Zde znovu vidíme, že s fyzickým ukřižováním Krista na

Kalvárii si lidstvo ve své přirozenosti myslí, že kříž si vyžádal Otec, aby nám mohl odpustit. Ale to není pravda. Přečtěte si prosím pozorně tyto pasáže:

Neboť Kristova láska nás váže, když jsme usoudili toto: Protože jeden zemřel za všechny, **tedy všichni zemřeli**. A on zemřel za všechny, aby ti, kteří žijí, **nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých**. A tak od nynějška nikoho neznáme podle těla. **Ačkoli jsme i znali Krista podle těla**, nyní ho již takto neznáme. Proto je-li kdo **v Kristu, je nové stvoření**. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové. **A to všechno je z Boha, který nás smířil [vykoupení] sám se sebou skrze Krista a dal nám službu smíření [vykoupení]**. Neboť **Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil v nás to slovo smíření [vykoupení]**. (2. Korintským 5:14-19)

Porušení Božího zákona **učinilo Kristovu smrt nezbytnou** pro spasení člověka a zároveň zachování důstojnosti a cti zákona... Bůh **dovoluje/svoluje**, aby byl Jeho Syn vydán za naše provinění. **Bůh Sám přijímá vůči Nositeli hříchu charakter soudce a zbavuje se roztomilých vlastností otce. Zde se Jeho láska tím nejúžasnějším způsobem nabízí** této vzpurné rase. {FLB 104}

Kristovo odčinění/smíření nebylo učiněno proto, aby přiměl Boha milovat ty, které jinak nenáviděl; a nebylo učiněno proto, aby vyvolalo lásku, která neexistovala; bylo však učiněno jako projev lásky, která již v Božím srdci byla... Nemáme si myslet, že nás Bůh miluje, protože Kristus za nás zemřel, ale že nás tak miloval, že vydal svého jediného Syna, aby za nás zemřel.—Znamení doby, 30. května 1895. {7ABC 472.3}

Kristus však nepřinesl tuto velkou oběť proto, aby vzbudil v Otcově srdci lásku k člověku nebo aby v něm vyvolal ochotu nás vysvobodit. Ne, to jistě ne. {SC 13.2}

Přestoupením se člověk **oddělil od Toho, který jediný je světlo a láska**. Hříšník byl „odcizen od Božího života“, „mrtvý a pln prohřešků a hříchů“. Jediná naděje pro padlou rasu byla nalezena **v jejich smíření s Bohem. Satan Boha tak zkreslil, že člověk neměl skutečnou představu o božském charakteru**. Ale při uskutečňování plánu spasení Kristus ukázal, že „Bůh je láska.“ „Bůh tak miloval svět, že vydal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ **Otec nás miluje, ne kvůli velkému smíření; naopak poskytl nám smír, neboť nás miluje**. Kristus byl

prostředkem, kterým mohl předat svou nekonečnou lásku na padlý svět. „Bůh v Kristu smířil svět se sebou.“ Otec trpěl se Synem. V agónii v Getsemanské zahradě, ve smrti v Kalvárii, srdce nekonečné lásky zaplatilo cenu našeho vykoupení. {BEcho 1. srpna 1892, odst. 2}

Ten, kdo zavraždil prvorozené Egypta, byl Satan, ničitel, ale po této události si ponechal své přestrojení. Satan byl také tím, kdo zavraždil Krista na kříži skrze náš hřích. Tentokrát již andělé v nebi jeho přestrojení plně prohlédli a člověku se otevřely dveře, aby konečně uzřel pravdu:

Satan pochopil, že byl odhalen. Nepadlí andělé i celý vesmír měli možnost sledovat jeho jednání. Sám se projevil jako vrah. Prolil krev Božího Syna, a tím se připravil o náklonnost nebeských bytostí. Od té doby má omezenou působnost. I kdyby se sebevíc snažil, nemůže již před nebeskými anděly obviňovat Kristovy bratry z toho, že mají černá roucha poskvrněná hříchem. Poslední zbytky soucitu nebeských bytostí se Satanem se rozplynuly. {DA 761.2}

Pokud nepochopíme, že Bůh Svě egyptské děti miloval a Jeho srdce bylo jejich smrtí probodeno, nemůžeme vidět ani to, že Kristus byl v Egyptě ukřižován a že Bůh vydal Egypt jako výkupné za Izrael. Kromě toho, pokud nevidíme Kristův kříž odhalený skrze smrt Egyptanů, jsme nuceni číst Starý zákon se stejným závojem, který Izraelité požadovali na Mojžíšovi, aby si dal přes svůj obličej.

Když tedy máme takovou naději, počínáme si zcela otevřeně. (13) Ne jako Mojžíš, který si dával na tvář závoj, aby synové Izraele nehleděli na konec toho, co pomíjí. (14) Avšak jejich myšlení otupělo. Až do dnešního dne zůstává při čtení Staré smlouvy tentýž závoj neodkrytý, protože pomíjí jen v Kristu. (2K 3:12-14)

Kdekoli vidíme soudy Boží, musíme vidět i Kristův kříž, jinak tyto skutky spravedlnosti zcela postrádají jakékoli milosrdenství; je to jako dívat se na zákon Boží bez slitovnice. Takováto pojetí Boha zanechají ve čtenáři představu o Bohu, který občas jedná nemilosrdně, a takové přesvědčení brání vlastníkům takovéto představy obdržet pečeť Boží, která je skutečným zjevením Jeho charakteru.

Načasování Exodu a Pesachu

Další důkaz nenásilného charakteru našeho Otce lze nalézt v analýze načasování Velikonoc. Pokud lze prokázat, že pravá Pascha/Pesach v Kristově době byla ve čtvrtek a ne v pátek, pak událost Paschy spíše znamená vzdát se Svého Syna, než plánovat zabít Svého Syna v pátek. To by prostřednictvím toho naplnění (skutečnosti) ukázalo, že Bůh raději vydal Egyptány Ničiteli, než aby je nechal zabít.

Načasování Exodu bylo splněním slibu daného Abrahamovi před 430 lety, ale potvrzeného o 30 let později, když uzavřel formální smlouvu s Hospodinem:

Říkám tedy toto: Zákon, **jenž byl dán po čtyřech stech třiceti letech**, nemůže zrušit **smlouvu již předtím právoplatně potvrzenou od Boha**, a tak zmařit to **zaslíbení**. (Galatským 3:17)

A HOSPODIN Abramovi řekl: S jistotou věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou tam otročit a **budou pokořování čtyři sta let**. Avšak národ, kterému budou otročit, budu soudit a potom vyjdou s velkým majetkem. (Genesis 15:13-14)

Když uplynulo čtyři sta třicet let, právě ten den vyšly všechny HOSPODINOVY oddíly z egyptské země. (Exodus 12:41)

V ten den se vyplnilo to, co bylo před staletími zjeveno v prorockém vidění Abrahamovi: „Pohostinu bude sítě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápití je budou za čtyři sta let; však národ, jemuž sloužití budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velkým zbožím” Genesis 15:13, 14. **Lhůta čtyř set let se naplnila**. „Právě toho dne vyšla všechna vojska Hospodinova z země egyptské.” {PP 281.4}

Boží plán se však — stejně jako hvězdy na svých vesmírných drahách — nepředbíhá ani nezpožďuje. **V symbolech neproniknutelné tmy a dýmající pece zjevil Bůh Abrahamovi, že se Izrael dostane do otroctví Egypta a jeho poroba bude trvat čtyři sta let**. „Potom,” řekl Bůh, „odejdou s velkým jméním.” Genesis 15:14. Faraonova pyšná říše bojovala proti těmto slovům celou svou mocí, ale marně. **„Přesně na den vyšly všechny zástupy Hospodinovy z egyptské země.”** Exodus 12:41. **I hodina Ježíšova příchodu byla v nebi přesně stanovena. V určenou chvíli se v Betlémě narodil Ježíš.** {DA 32.1}

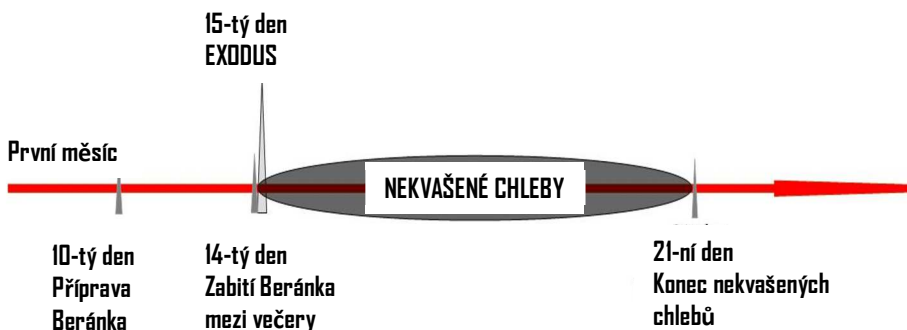
Duch proroctví spojuje Pesach v Egyptě se smlouvou uzavřenou s Abrahamem, jako by byla ve stejný den. To je také vyjádřeno v Exodu 12:41, 51. Ellen Whiteová pak tyto události spojuje s nebeskou radou mezi Otcem a Synem, kdy mezi nimi byla uzavřena ona věčná smlouva.

V této nebeské radě Otec a Syn určili nebo předpověděli časy pro různé fáze plánu spasení. Vzhledem k tomu, že Exodus proběhl v ten samý den, kdy byla uzavřena smlouva s Abrahamem, byl tento den Pascha. Proč by si Pán vybral přesně ten stejný den v roce pro uzavření smlouvy s Abrahamem, když ne proto, že to byl stejný čas, kdy Otec a Syn uzavřeli věčnou smlouvu o záchraně lidstva v případě, že by se lidé nechali oklamat Satanovou sofistikou?

Spása lidské rasy byla vždy předmětem nebeských rad. Smlouva o milosrdenství byla uzavřena již před založením světa. Existuje odjakživa a nazývá se věčnou smlouvou. Tak jistě, jako že nikdy nebyl čas, kdy by Bůh nebyl, tak jistě nikdy nenastal okamžik, kdy by nebylo potěšením věčné mysli projevat lidstvu Svou milost. {AG 130.2}

Podívejme se tedy pozorně na pokyny, které dal Bůh Mojžíšovi, abychom našli přesné načasování Exodu a Pesachu:

I řekl HOSPODÍN Mojžíšovi a Áronovi v egyptské zemi: **Tento měsíc bude pro vás počátkem měsíců.** Bude pro vás **prvním měsícem roku.** Vyhlaste celé pospolitosti Izraele: **Desátého tohoto měsíce** ať si každý **vezme beránka** na otcovský dům, beránka na rodinu... a bude ve vaší péči **až do čtrnáctého dne tohoto měsíce.** Potom ho celé shromáždění pospolitosti Izraele **k večeru zabije**.... Tento den se pro vás stane dnem památným a budete ho slavit jako HOSPODINŮV svátek; po všechny své generace ho budete slavit jako věčné ustanovení. Sedm dnů budete jíst nekvašený chléb... **Prvního dne budete mít svaté shromáždění, i sedmého dne budete mít svaté shromáždění.** V nich nebude konána žádná práce, pouze co budete každý jíst, jenom to si připravíte. Budete zachovávat **svátek nekvašených chlebů, protože právě v tento den jsem vyvedl vaše oddíly z egyptské země...** **V prvním měsíci od čtrnáctého dne měsíce večer budete jíst nekvašené chleby až do večera dvacátého prvního dne toho měsíce.** (Exodus 12:1-6, 14-18)

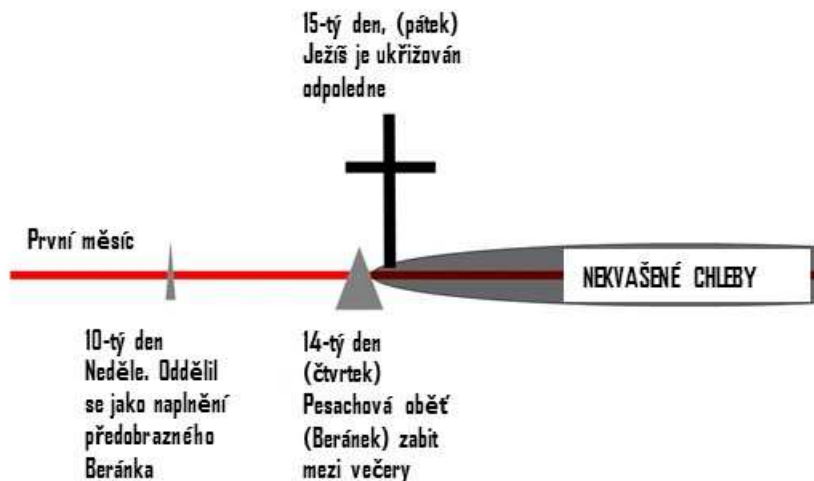
Porovnejme to s událostmi kolem Ježíšova ukřižování na Kalvárii:

Šest dní před svátky Pascha přišel Ježíš do Betanie, kde bydlil Lazar, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých.... **Druhého dne** četný zástup, který přišel na svátky, když uslyšel, že Ježíš jde do Jeruzaléma, vzal palmové větve, vyšel mu naproti a křičel: „Hosanna, požehnán buď ten, který přichází ve jménu Páně, izraelský král!“ (Jan 12:1, 12-13; Žilka)

První den v týdnu s velkou slávou vstoupil do hlavního města... Lidé jej vítali jako Mesiáše, svého krále. **Ježíš jejich pocty, které dříve vždy odmítal, přijal.** Pro učedníky to byl důkaz, že se jejich radostné očekávání naplní a že uvidí Ježíše na trůně. Dav byl přesvědčen, že nadchází hodina jeho osvobození. Představovali si, jak Izrael vyžene z Jeruzaléma římské vojáky a stane se zase svobodným národem... Za svého života na zemi **Ježíš nikdy předtím takové oslavy nepřipustil. Přesně věděl, jaké by to mělo následky. Přivedlo by jej to na kříž.** Měl však v úmyslu představit se veřejně jako Vykupitel. **Chtěl obrátit pozornost lidí k oběti, která měla korunovat jeho poslání v hříšném světě.** Židé se scházeli v Jeruzalémě k oslavě velikonočních svátků a **Ježíš, skutečný Boží Beránek, dobrovolně přicházel a vydával sám sebe jako oběť.** {DA 571.2}

Prvního dne nekvašených chlebů, když obětovali velikonočního beránka, mu řekli jeho učedníci: „Kam chceš, abychom odešli a připravili ti k jídlu velikonočního beránka?“ (Marek 14:12)

Blížil se svátek nekvašených chlebů, který se nazývá Pascha, to jest velikonoce. Velekněží a učitelé Zákona hledali způsob, jak by ho odstranili, báli se však lidu... Přišel den nekvašených chlebů, ve kterém měl být obětován velikonoční beránek. Ježíš poslal Petra a Jana a řekl: „Jděte a připravte nám beránka, abychom pojedli.“ (Lukáš 22:1-2, 7-8)

Svědectví tří synoptických evangelií (Matouše, Marka a Lukáše) odhaluje, že skutečným datem pro Paschu byl 14. den prvního měsíce, který toho roku připadl na čtvrtek, a ne na pátek. Potvrzuje to i skutečnost, že Krista lidé objímali při jeho triumfálním vstupu do města v neděli, první den v týdnu. Tím se stává 10. dnem v měsíci. V předobraze byl beránek vybrán 10. den a chován v domech do 14. dne.

Vyhlaste celé pospolitosti Izraele: **Desátého tohoto měsíce at' si každý vezme beránka** na otcovský dům, beránka na rodinu. (Exodus 12:3)

Jelikož Krista lidé přijali v neděli, 14. den je čtvrtek a ne pátek, jak tvrdí mnoho křesťanů.

Ježíš měl se Svými učedníky Pesachovou večeří v tu noc, v níž v případě předobrazu nastal ten samý čas pro exodus neboli vyjití pro Izrael.

Čtrnáctého dne prvního měsíce židovského kalendáře, tedy v den, kdy byl po dlouhých patnáct staletí zabíjen Pesachový beránek, jedl

Pán Ježíš se svými učedníky Pesachového beránka a [Kristus jedl Pesachového beránka ve čtvrtek, Ellen Whiteová to nazývá 14. den prvního měsíce neboli Abíbu] ustanovil obřad, který má být památkou jeho vlastní smrti jako „Božího Beránka, který snímá hřích světa“. {GC 399.3}

Z toho usuzujeme, že Otec neurčil smrt Svého Syna na pátek, ale vydal nám jej ve čtvrtek, aby na Sebe vzal hřích světa. Když na Jeho duši té noci, což byl biblický začátek 15. dne, dopadla zdrcující tíha, skutečně by zemřel v Getsemanské zahradě, kdyby Otec neposlal anděla, aby Mu dodal sílu.

Pak jim řekl: „**Má duše je smutná až k smrti.** Zůstaňte zde a bděte se mnou.“ (Matouš 26:38)

Sám se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, poklekl na kolena a modlil se: „Otče, **chceš-li, přenes tento kalich ode mne,** avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň.“ Ukázal se mu **anděl z nebe a posiloval ho. Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.** (Lukáš 22:41-44)

Spasitel se za doprovodu učedníků pomalu ubíral do zahrady Getsemane. **Měsíc byl právě v úplňku a ozařoval jasnou velikonoční oblohu bez jediného mráčku...** Ježíš hovořil s učedníky. Byl k nim otevřený a dával jim další ponaučení. Když se však blížili ke Getsemane, **odmlčel se.** Často přicházel do těchto míst, rozjímal tam a modlil se. **Nikdy však nebyl tak ztrápený** jako tuto noc. Prožíval Svůj poslední zápas. Po celou dobu svého pozemského života chodil ve světle Boží přítomnosti. Když se dostal do sporu s lidmi, které ovládal satanův duch, mohl říci: „Ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného, neboť stále dělám, co se líbí jemu.“ Jan 8:29. **Nyní se však zdálo, jako by jej stále světlo Boží přítomnosti opustilo. Byl považován za jednoho z hříšníků. Sám musel nést tíhu viny padlého lidstva. Nikdy se neposkvrnil hříchem a nyní na něho dolehly nepravosti nás všech. Hřích se mu zdál být strašný a tíha viny, kterou na sebe vzal, pro něho byla nepředstavitelně těžká. Pokoušel ho strach, že by ho toto břemeno mohlo navždy odloučit od lásky jeho Otce.** {DA 685}

Hříchy celého světa padly na Něj. Trpěl místo člověka jako hříšník, který porušuje zákon Svého Otce. Zde nastala scéna pokušení. **Světlo Boží ustupovalo z Jeho vidění a On přecházel do rukou moci temnoty.** {2T 203.2}

Zde vidíme, že Kristus ve čtvrtek v noci přešel do rukou moci temnoty. Tehdy byl Kristus vydán. Počínaje skutečným časem Pesachu byl Ježíš skutečně tři dny a tři noci v srdci země:

Čtvrtek (14. Abíb)			Pátek (15. Abíb)		Sobota (16. Abíb)		Neděle (17. Abíb)	
Noc	Den		Noc	Den	Noc	Den	Noc	Den
		zabití Pesachové oběti v 15:00	1. den svátku Nekvašených chlebů		2. den svátku Nekvašených chlebů		3. den svátku Nekvašených chlebů	

V Bibli den začíná nocí (Gn 1:8; Lv 23:32; Lk 23:54; Mk 1:21, 32)

Vždyť jako ,byl Jonáš v břiše svelké sryby tři dny a tři noci', a tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Matouš 12:40

Otec dodal Svému Synu sílu, neboť kdyby Kristus zemřel v Getsemanské zahradě, nikdo by neviděl, co naše hříchy způsobily Synu Božímu. Další den, což byl pátek, jsme skutečně ukázali, co Mu naše hříšná přirozenost způsobila. Ježíš během Šabatu odpočíval v hrobě a ráno v neděli, před svítáním, byl vzkříšen Svým Otcem:

Prvního dne týdne **velmi časně ráno přišly** k hrobce nesouce vonné látky, které připravily. **Nalezly však kámen od hrobu odvalený. Vstoupily, ale tělo Pána Ježíše nenalezly.** (Lukáš 24:1-3)

Pomalou končila noc prvního dne týdne. **Bylo těsně před úsvitem, nejtemnější chvíle...** „A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil s nebe.“ Anděl vyzbrojený Boží mocí opustil nebesa... **Před zraky vojáků hýbá balvanem tak lehce, jako by to byl jen kamínek, a říká: Vyjdi ven, Boží Synu. Otec tě volá.** {DA 779}

Tedy počínaje od čtvrtečního odpoledne máme tři dny a tři noci, přesně jak to Spasitel předpověděl. To ukazuje, že události po pravém Pesachu na konci 14. dne a na začátku 15. dne prvního měsíce jsou pouze fyzickým projevem toho, co naše hříchy způsobují Kristu, a nikoli že Otec v pátek odpoledne přitloukl svého Syna na kříž³.

³Více informací o načasování naleznete v knize *Čas zahájení Soboty - Šabatu* na maranathamedia.cz

To je důležité pro pochopení toho, co se stalo v noci o svátku Pascha v Egyptě. Bůh Svě egyptské prvorozené syny vydal, On je nezabil. Předobraz a naplnění skutečnosti musí být stejné.

Lidské smýšlení ohledně spravedlnosti se odrazilo v načasování Paschy Židů tak, jak je vyjádřil Jan, neboť oni přijali jiný způsob výpočtu a svátek Pascha slavili o den později než původní Pesach. Všimněte si, co se stalo v průběhu jejich načasování:

Od Kaifáše vedli Ježíše do vládního paláce. Bylo časně ráno. **Oni sami do vládního paláce nevstoupili, aby se neposkvrnili a mohli jít velikonočního beránka.** (Jan 18:28)

Když ho velekněží a strážci uviděli, zvolali: „Ukřižuj! Ukřižuj!“ Pilát jim řekl: „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť **já na něm vinu nenalézám.**“ Židé mu odpověděli: „**My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít,** protože se vydával za Syna Božího.“ (Jan 19:6-7)

Když Pilát uslyšel tato slova, vyvedl Ježíše ven a **usedl na soudní stolicí** na místě zvaném ‚Kamenná dlažba‘, hebrejsky ‚Gabbatha‘. **Byl den přípravy před svátkem Pascha, kolem poledne.** I řekl Židům: „Hle, váš král.“ Oni zvolali: „Pryč, pryč s ním, ukřižuj ho!“ Pilát jim řekl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, jen císaře.“ **Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován.** (Jan 19:13-16)

Jelikož celá kniha Janova hovoří o svátcích Židů (Jan 5:1; 6:4; 7:2) a čas Pesachu se liší pouze v záznamu tohoto evangelia, vidíme, že odsouzení Ježíše k smrti bylo prostřednictvím mínění člověka stanoveno na určité datum, a to nemá nic společného se zásadami Pesachu Otcova. Všimli jsme si, že uvnitř toho předobrazu byl beránek obětován odpoledne 14. dne, ale prvorození Egypta byli zabiti v noci 15. dne v měsíci. Takže opět předobraz a naplnění skutečnosti fungují ve stejných dnech.

Faraon projevuje zatvrzelost svého srdce

Poté, co Farizejové zabili Krista, chtěli Jej navždy zotročit v hrobě. Podobně Faraon spolu s Egyptem poté, co odmítli Krista prostřednictvím Mojžíšových a Áronových výzev a toto odmítnutí se projevilo smrtí jejich prvorozených, chtěli zotročit Krista skrze Izrael tím, že je znovu získají jako otroky. Paralela mezi těmito dvěma příběhy nám ukazuje, že událost v Rudém moři byla pokusem Faraona pohřbit Krista.

Když bylo egyptskému králi oznámeno, že lid utekl, **srdce Faraona a jeho otroků se obrátilo proti lidu** a řekli: Co jsme to udělali, že jsme Izraele propustili z otroctví? Zapřáhl tedy svůj vůz a svůj lid vzal s sebou. Vzal šest set vybraných vozů a všechny další egyptské vozy s kapitánem na každém z nich. **HOSPODIN zatvrdil srdce Faraona, egyptského krále**, takže syny Izraele pronásledoval. Synové Izraele vycházeli se vztyčenou hlavou a Egypťané je pronásledovali a **dostihli je tábořící u moře** — všechny koně a vozy Faraonovy, jeho jezdcí a jeho vojsko — u Pí-chírótu před Baal-sefónem. (Exodus 14:5-9)

Tak Hospodin zatvrdil srdce Faraona. Bůh promluvil k egyptskému králi ústy Mojžíše a **poskytl mu ty nejjasnější důkazy božské moci**; ale **panovník tvrdošijně odmítal světlo, které by ho přivedlo k pokání. Bůh nepoužil nadpřirozenou moc, která by zatvrdila srdce vzpurného krále**, ale **jak Faraon vzdoroval pravdě, tak byl Duch svatý odvoláván a on byl ponechán temnotě a nevěře, kterou si zvolil**. Vytrvalým odmítáním vlivu Ducha svatého se lidé oddělují od Boha. **Nemá v záloze žádný mocnější prostředek, který by osvítil jejich mysl. Žádné zjevení Jeho vůle je v jejich nevěře nemůže přesvědčit**. — The Review and Herald, 20. června 1882. (CASD Biblický Komentář 3:1151.) {1MCP 35.4}

Faraon odmítl přijmout světlo vycházející z pravého charakteru Otce celého lidstva. Tím, že vzdoroval výzvě k pokání, rozhodl se nechat Krista trvale ukřižovaného ve své vlastní osobní zkušenosti bez jakékoli naděje na vzkříšení. Nyní byl nakonec ponechán svému vlastnímu klamu o násilnickém bohu, který bojuje za svůj národ.

Izrael stále v zajetí egyptských bohů

Část pojetí tohoto válečného boha se žel nacházela také v myslích Izraelitů a dokonce i v mysli samotného Mojžíše.

Když se Faraon přiblížil, synové Izraele pozdvihli oči, a hle, Egypťané táhli za nimi. Synové Izraele **dostali veliký strach a úpěnlivě volali k HOSPODINU**. Říkali Mojžíšovi: **Což nebyly v Egyptě hroby, žes nás vzal zemřít do pustiny?** Cos nám to udělal, žes nás vyvedl z Egypta? Zdali to není to, co jsme ti říkali v Egyptě: Nech nás, ať otročíme Egypťanům, protože je pro nás lepší otročit Egypťanům, **nežli zemřít v pustině**. Mojžíš však lidu řekl: Nebojte se, stůjte a hleďte na HOSPODINOVU záchranu, kterou vám dnes způsobí, protože

Egyptřany, které vidíte dnes, již nikdy více neuvidíte. **HOSPODIN bude bojovat za vás** a vy budete mlčet. (Exodus 14:10-14)

Izrael si stěžoval, neboť neznal skutečný charakter Boha a nemohl důvěřovat Otci a Jeho Synu. Stejně jako ostatní národy je bylo možné oslovit pouze prostřednictvím strachu:

Až do doby prvního příchodu Krista lidé uctívali kruté, despotické bohy. **Dokonce i židovská mysl byla zasažena prostřednictvím strachu a ne lásky.** Kristovým posláním na zemi bylo ukázat lidem, že Bůh není despota, ale **nebeský Otec, plný lásky a milosrdenství ke Svým dětem.** — Rukopis 132, 1902. {1MCP 183.1}

Mojžíš byl Boží slávě nejbliže, ale také nemohl překročit svou dobu a vnímat Egyptřany jako neméně drahé děti Otce než Izrael. Ale Pán „přehlédl“ „doby nevědomosti“ (Sk 17:30) aby těch několik zachránil před pecí na tavení železa (Dt 4:20) a postavil je později bezúhonné před svou slávu (Judův 1:24), aby o této události vydali svědectví přede všemi národy a požehnali jim jako Jeho prvorozenému mezi lidskou rodinou národů. Bylo by příliš, aby Mojžíš po 40 letech zkušeností v poušti nejen opustil své plány na vysvobození Izraele prostřednictvím válčení, ale také aby se oprostil od šovinistického smýšlení přirozeného člověka.

V tehdejších egyptských školách získal Mojžíš nejvyšší civilní a vojenské vzdělání. Pro svou osobní přitažlivost a vzhled, ušlechtilou mysl a vznešené chování byl tento mladý **osvědčený vojevůdce** pýchou celého národa... Mojžíš ještě nebyl připraven pro svůj životní úkol. Ještě se **nenaučil záviset na Boží moci. Nepochopil správně Boží záměr. Doufal, že vysvobodí Izrael silou zbraní.** Riskoval kvůli tomu všechno, ale neuspěl. Po prohře a zklamání se z něj stal **uprchlík a exulant v cizí zemi.** {Ed 62}

Mojžíš si myslel, že děti Izraele budou vysvobozeny prostřednictvím války a že on se postaví do čela hebrejského vojska, aby vedl válku proti egyptské armádě a osvobodil své bratry z jha útlatku. {1SP 165.1}

Mojžíš byl mnohem dál oproti zbytku Izraele, pokud jde o jeho porozumění. I když byli Izraelité tělesně pryč z Egypta, Kristus nebyl v jejich životech vzkríšen. Když viděli Egyptřany přicházet, ukázalo se, že stále nemají víru.

Když se vozy přiblížily, poznali Izraelští, že jsou to egyptská vojska v plné zbroji, která je pronásledují. Zachvátil je strach. Mnozí volali k Hospodinu, **ostatní pak spěchali k Mojžíšovi a naříkali**: „Zdali proto, že nebylo hrobů v Egyptě, vyvedl jsi nás, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to učinil, že jsi vyvedl nás z Egypta?... Nebylo lehké udržet Izraelské, aby v klidu čekali na zásah Boží. **Trpěli nedostatkem kázně a sebeovládání, a proto byli prchliví a nerozvášní**. Obávali se, že v brzkou padnou do rukou svých utlačovatelů a jejich hlasité naříkání a bědování bylo opravdové. Následovali pozoruhodný sloup z oblaku jako znamení Boží na své cestě vpřed, nyní se však ptali sami sebe, nebyla-li to předzvěst nějakého velkého neštěstí, nezavedl-li je oblak na nesprávnou stranu pohoří, na neschůdnou cestu. **Anděl Boží jevil se tak jejich zaslepeným myslím jako předzvěst neštěstí.** {PP 284}

V tomto příběhu vidíme paralelu s těmi, kteří vyšli z hrobů, když Kristus zemřel, ale ještě nebyli vzkříšeni.

A hle, opona svatyně se roztrhla ve dvě odshora až dolů a země se zatřásla a skály se roztrhly (52) a hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; (53) když vyšli z hrobů po jeho vzkříšení, vstoupili do svatého města a ukázali se mnohým. (Matouš 27:51-53)

Mnoho těl. Pouze Matouš zaznamenává tuto událost spojenou s ukřižováním a vzkříšením Ježíše. Porovnejte Ž 68:18 a Zj 4:8. Je třeba poznamenat, že zatímco hroby byly v době Kristovy smrti otevřeny, vzkříšení svatí povstali až poté, co Ježíš vstal z mrtvých. (Mt 27:53). CASD Biblický komentář k Matoušovi 27:52

Pokřtěni v Mojžíše

Dokud byla víra Izraele podněcována pouze viditelnými důkazy, které Bůh poskytl prostřednictvím Mojžíše, nestačilo to na to, aby je Pán přivedl k novému životu, aby skutečně žili podle zásad Jeho zákona:

Proč však byla na Sinaji dána jiná smlouva, když smlouva s Abrahámem obsahovala zaslíbení o vykoupení? **V době své poroby pozbyl národ izraelský do značné míry známost o Bohu a o zásadách Abrahámovy smlouvy.** Když Bůh vysvobodil Izraelské z Egypta, chtěl jim zjevit svou moc a své milosrdenství a **přivést je k tomu, aby ho milovali a věřili mu.** Přivedl je k Rudému moři, kde pronásledování Egyptany a bez naděje na únik si **měli uvědomit svou**

naprostou bezmocnost a potřebu božské pomoci, a pak je vysvobodil. To je naplnilo láskou a vděčností k Bohu a důvěrou, že moc Boží jim pomůže. Bůh je připoutal k sobě jako jejich zachránce z **dočasné poroby.** {PP 371.2}

Měli si však vštípit v mysl **větší pravdu.** Život mezi modloslužebníky a uprostřed zvrhlosti způsobil, že **správně nechápali svatost [charakter] Boží a svou vlastní hříšnost, svou naprostou neschopnost podřídít se zákonu Božímu a svou potřebu Spasitele. To vše se budou muset naučit.** {PP 371.3}

Z duchovního hlediska byli Izraelité těla, která otevřela egyptský hrob. Ale když Izrael procházel Rudým mořem, byli pokřtěni ve *víru Mojžíšovu* a poprvé začali vyjadřovat víru v Boha.

Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem, (2) všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři, (1K 10:1-2)

Bůh by je mohl zachránit jiným způsobem, zvolil však tento způsob, **aby vyzkoušel jejich víru a upevnil jejich důvěru v něho. ...Tím, že sešli do samé vody, dokázali, že uvěřili slovu Božímu, které jim tlumočil Mojžíš.** {PP 290.1}

Křest je symbolem smrti a vzkříšení a prostřednictvím události v Rudém moři se Izrael začal osvobozovat ze svého dřívějšího otroctví a semínko víry v nich nyní bylo zaseto, když společně zpívali Mojžíšovu píseň.

Jediná noc přinesla úplné vysvobození z nejstrašnějšího nebezpečí. Celý ten obrovský bezmocný zástup lidí — otroci nezvyklí boji, ženy, děti a dobytek s mořem před sebou a s mohutným vojskem egyptských za zády — viděl, jak se před ním otevřela cesta v moři a jak jeho nepřátelé byli přemoženi v okamžiku, kdy již chtěli slavit vítězství. **Jen Hospodin je mohl zachránit a k němu obracela se teď jejich srdce s vděčností a vírou.** Svě city vyjádřili chvalopěvy. Mojžíš, naplněn Duchem Božím, zapěl s lidem vítězný chorál díkyvdání, první a jednu z nejvznešenějších písní, jež lidstvo zná. {PP 288}

Pro izraelský lid byla událost v Rudém moři příležitostí k novému zrození. Aby mohli vidět pravý charakter Boží, museli Mu důvěřovat v souladu se světlem, které jim do té chvíle poskytoval. Kdyby věřili, že Pán, který je zázračně vyvedl z Egypta, je mohl zachránit před jejich pronásledovateli,

jejich víra by byla silnější, a tak by byli schopni více vidět a také odrážet charakter Pána. Semínka, která byla zasazena do zkušenosti Rudého moře, nepřinesla trvalé ovoce pro téměř nikoho z Izraele. Celý příběh této generace jasně ukázal, že nechtěli ve svých srdcích Pána následovat:

Chci vám připomenout, i když to všechno víte, že Pán, ač jednou lid z egyptské země zachránil, podruhé ty, kteří neuvěřili, zahubil [vydal je jejich vlastnímu smýšlení]. (Judův 1:5)

Období jejich putování po poušti se chýlilo ke konci. „Lid se usadil v Kádeši.” Numeri 20:1. **Údělem milionů lidí, kteří s velkými nadějemi vyšli z Egypta**, byla cesta od radostného výjevu na břehu Rudého moře k hrobu na poušti, v němž skončilo jejich dlouhé putování. **Hřích jim odtrhl od rtů pohár požehnání a roztrástil ho. Vezme si z toho příští generace ponaučení?** {EP 287.5}

Tato generace ukázala, že není připravena Ježíše následovat. Lidé okusili a byli pokřtěni do zkušenosti Mojžíše, což jim otevřelo dveře, aby mohli Krista plně přijmout. Kdyby ve víře zůstali, byli by skutečně zažili znovuzrození:

Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem, **všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři**, všichni jedli týž duchovní pokrm a všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. **Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení; vždyť byli pobiti v té pustině.** (1. Korintským 10:1-5)

V něm [Kristovi] jste byli také obřezáni obřízkou, která nebyla provedena lidskou rukou, nýbrž spočívala ve svlečení těla hříchů, v obřízce Kristově, **když jste byli spolu s ním ve křtu pohřbeni a v něm jste byli spolu i vzkříšeni skrze víru v působení Boha, který ho vzkřísil z mrtvých.** I vás, když jste byli mrtvi v proviněních a neobřízce svého těla, **spolu s ním obživil, když nám všechna provinění odpustil a vymazal rukou psaný záznam, který svými ustanoveními svědčil proti nám a který nám byl nepřátelský; odstranil jej z našeho středu tím, že jej přibil na kříž.** (Kolosským 2:11-14)

Bůh a Kristus byli připraveni jim odpustit, než dosáhnou Rudého moře, ale se svými představami o Jeho charakteru nebyli připraveni tomu uvěřit. Záznam dluhu, který stál proti nim, byl způsoben jejich hříšným smýšlením

o jejich Otcí. Považovali jej totiž za ničitele, což jim nedovolilo zcela uvěřit v Jeho odpuštění a přijmout jej.

Cesta Boží v moři jako ve svatyni

Doposud jsme viděli, že víra Izraelitů byla velmi slabá a nebyli schopni Hospodinu důvěřovat, dokud se mezi ně a Egyptány nevklinil ohnivý sloup, viditelný znak Boží přítomnosti. Mojžíšova víra byla rovněž zkoušena, ale na jiné úrovni; očekávalo se, že jasněji rozezná Boží způsob vysvobození Izraele a že by k této události nemělo dojít v souladu se zákonem síly, ale v souladu s Jeho charakterem lásky:

Když se k nim však přiblížilo egyptské vojsko, které se těšilo na snadnou kořist, vznesl se oblačný sloup majestátně k nebi, přenesl se přes Izraelské a sestoupil mezi ně a egyptská vojska. Tmavá stěna oddělila pronásledované od jejich pronásledovatelů. Egyptané ztratili z dohledu tábor Hebrejů a byli nuceni se zastavit. Když však noční tma zhoustla, oblačná stěna na straně Hebrejů se rozzářila a zaplavila celý tábor denním světlem. {PP 284.3}

Izraelským se vrátila naděje. A Mojžíš pozvedl svůj hlas k Hospodinu. „I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.” {PP 287.1}

Prostřednictvím egyptských ran byl Mojžíš vyzván, aby pokročil v poznání Hospodinova charakteru skrze plné uvědomění, že proměna hole v hada znamenala, že Pánův charakter nebude odhalen v moci přírody, ale pouze v Jeho moci. Mojžíš a Eliáš, největší vůdci Izraele, byli Božími prostředky, jak vyvést Boží lid z duchovního úpadku mocí Páně, zjevenou přírodními živly, ale ne však v souladu s Jeho charakterem. Jak Mojžíš, tak Eliáš, po největším projevu moci při vysvobození Izraele z jejich odpadctví a otroctví, byli nadpřirozeně udržováni po dobu 40 dnů a připraveni spatřit Hospodinovu slávu na téže hoře, která se jmenovala Sinaj nebo Choreb. (Exodus 24:16-18; 34:28; 1. Královská 19:8). Co se týče Mojžíše, ten byl inspirován, aby se poklonil před odhalením pravého významu Desatera vyrytého na kamenných deskách, když bylo uvedeno do kontextu Božího charakteru milosrdenství:

Mojžíš vytesal dvě kamenné desky, stejné jako ty první, časně z rána vstal a vystoupil na horu Sínaj, jak mu HOSPODIN přikázal, a vzal s sebou dvě kamenné desky. HOSPODIN sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno HOSPODIN. HOSPODIN prošel kolem něho a zavolal: HOSPODIN, **HOSPODIN, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci. Mojžíš rychle poklekl na zem, klaněl se.** (Exodus 34:4-8)

Co se týče Eliáše na Chorebu, ten byl poučen o rozdílu mezi mocí Hospodina a Jeho charakterem prostřednictvím Eliášova násilného jednání s Baalovými proroky a očekávání, že se mu Hospodin zjeví jako Bůh, který odpovídá ohněm.

Janovi byla zjevena stejná pravda jako Elijášovi na poušti, když viděl „před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl.” Po ohni Bůh promluvil k prorokovi „hlasem tichým, jemným”. 1. Královská 19:11, 12. Tak měl Ježíš uskutečňovat své dílo — ne řinčením zbraní a bořením trnů a království, ale působením na lidská srdce životem plným milosrdenství a obětavé lásky. {DA 217.2}

Jan Křtitel stejně jako Spasitelovi učedníci nepochopil podstatu Kristova království. Čekal, že Kristus usedne na Davidův trůn, ale čas plynul a Kristus si žádný nárok na královskou moc nečinil. Jana to velmi znepokojovalo. Byl zmaten. Hlásal lidu, že se musí splnit Izajášovo proroctví, že je třeba připravit cestu pro Pána. Hory a pahorky se musí snížit, křivé cesty vyrovnat a hrbolaté uhladit. Myslel si, že vrcholy lidské pýchy a moci budou strženy. Poukazoval na Mesíáše, který s vějíčkou v ruce důkladně vyčistí své humno, shromáždí pšenici do své stodoly a plevy spálí v neuhasitelném ohni. Stejně jako Eliáš, v jehož duchu a moci přišel k Izraeli, očekával, že Pán se zjeví jako Bůh, který odpovídá ohněm. {DA 215.2}

Mojžíš byl označován jako voda, neboť byl z vody vytažený, vedl skrze ni izraelský lid a dával jim také vodu na poušti. Eliáš byl označován jako oheň, neboť při dvou příležitostech přivolal oheň z nebes a byl vzat do nebe

v ohnivém voze. Tak se Mojžíš a Eliáš stali symboly pro celé Písmo, zákon a proroky, Starý i Nový zákon, které svědčí o Hospodinu:

Filip našel Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, **o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci**. Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ (Jan 1:45)

A dám pravomoc **svým dvěma svědkům**, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečení v žíněný šat. To jsou ty dvě olivy a ty dva svíce, které stojí před Pánem země. Bude-li jim chtít někdo ublížit, **z jejich úst vyjde oheň a sežehne jejich nepřátele** [Eliáš]; kdo by jim chtěl ublížit, musí být takto usmrcen. Tito svědkové mají pravomoc **zavřít nebe, aby ve dnech jejich prorocké služby nepršelo** [Eliáš], a mají **pravomoc nad vodami, aby je obraceli v krev, a aby zasáhli zemi jakoukoli ranou, kdykoli budou chtít** [Mojžíš]. (Zjevení Janovo 11:3-6)

Důležitou lekcí pro nás zde je, že svědectví těchto dvou svědků vede naše kroky k charakteru Pána prostřednictvím projevení moci, ale také samotní Mojžíš a Eliáš potřebovali být poučeni o pravé povaze Božího nenásilného království. Na nádvoří Svatyně byly dva předměty: obětní oltář a umyvadlo. První byl spojen s ohněm (Eliáš) a druhý s vodou (Mojžíš). Tyto byly přípravou na vstup do Svatyně. To ukazuje, že jak Mojžíšova služba, tak Eliášova služba měly vést lid k lepšímu pochopení Božího charakteru, ale i samotní tito vůdci potřebovali být v tomto ohledu poučeni. Kdyby byl Izrael vůči svému vůdci poslušný, Pán by jej vedl k odhalení Svého charakteru, jak je ukázáno na Nejsvětějším místě Jeho Svatyně:

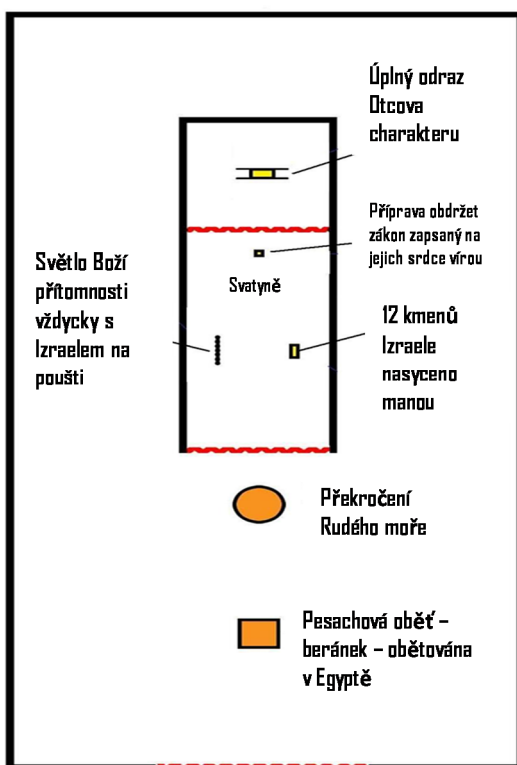
Přivedeš a vysadíš je na horu svého dědictví, na místo, kteréš, HOSPODINE, připravil ke svému bydlení, do Svatyně, Panovníku, kterou založily tvé ruce. (Exodus 15:17)

Ve Svatyni je nám ukázána cesta izraelského lidu, jak byla Pánem naplánována, aby je vyvedl jak z fyzického, tak i duchovního otroctví skrze zjevení Jeho pravého charakteru. Mějme na paměti, že nesprávný výklad poučení odhalených na cestě ve Svatyni by Izraelity dovedl k tomu, že zvěrstva připisovaná Bohu skrze jejich hříšné smýšlení by byla definitivně vnímána jako nezczitelná součást Jeho charakteru. Pak není divu, že asi 450 let po exodu, při posvěcení Šalomounova chrámu, Izrael obětoval nekonečné množství zvířat v souladu se systémem uctívání, který uklidňuje a uspokojuje krvežíznivé božstvo (1. Královská 8:5, 63, 64), které vědomě

zabílo prvorozené v Egyptě. Pochopením tohoto Izrael ukázal, že nejenže nepřijal lekci o umyvadle, které očišťuje hříchy a které na základě jejich zkušenosti představuje Rudé moře, ale také rozšířil toto chápání prostřednictvím zrcadla podobného Božího zákona, jak to je předvedeno proměnou Bronzového umyvadla na moře:

Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář. (Jakubův 1:23)

Potom udělal **odlité moře**; deset loket [asi 5 metrů] bylo od okraje po okraj, dokola okrouhlé, pět loket bylo vysoké [asi 2,5 metru] a obepnula ho dokola šňůra třiceti loket [asi 15 metrů]. (1. Královská 7:23)

Nyní, když máme toto všechno na mysli, podívejme se, jak Izrael zakusil přírodní živly, a odlišme tuto skutečnost od Božího charakteru lásky, když se vody opět spojily a utopily Egyptány:

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: **Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je;** a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.“ **Bůh chtěl, aby Mojžíš pochopil, že On bude pracovat pro svůj lid – že jejich potřeba bude jeho příležitostí.** Když měli jít tak daleko, jak jen mohou, musel jim přikázat, aby šli stále vpřed; **měl použít hůl, kterou mu Bůh dal, k rozdělení vod.** {1SP 207.2}

Žalmista popisuje přechod Izraelitů Rudým mořem takto: **„Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlépějí tvých nebylo znáti.** Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Árona.“ Žalmy 77:20, 21. **Když Mojžíš vztáhl svou hůl, vody se rozdělily,** Izraelští vkročili do moře po suché půdě a voda stála po obou stranách jako zeď. {PP 287.2}

Ellen White zde cituje ze stejného žalmu, který říká, že Boží „cesta je vidět ve svatyni“ (Žalmy 77:14), ale dále v žalmu je tento pojem aplikován na Rudé moře. To potvrzuje myšlenku, že pro Izrael měla být událost v Rudém moři cestou k poznání pravého Božího charakteru. Dále si všimněme, že se vody rozdělily, když Mojžíš zdvihl hůl, stejný proces jako při ranách v Egyptě. Dle původního účelu tohoto gesta musíme očekávat, že moc Boží bude použita způsobem, který odráží charakter Satana spíše než charakter Krista. Satanův charakter bude nyní vyjádřen prostřednictvím Egyptanů a demonstrován skrze přírodní živly:

„A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všecka jízda Faraónova, vozové i jízdní jeho. Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko egyptské.“ **Tajemný oblak se před jejich užaslými zraky změnil v ohnivý sloup. Zaburácely hromy a vyšlehly blesky.** **„Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo. Vznělo hřímání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okršlek zemský, pohybovala se a třásla země.“** Žalmy 77:18, 19, R. V. {PP 287.3}

Pokračování toho, co příroda začala odhalovat o násilných povahách svých obyvatel, se nyní projeví v Rudém moři prostřednictvím hromů, blesků, mraků, které chrlí vodu a zvuků vysílaných nebesy.

Pod rukou Boží slouží příroda proti těm, kdož porušují Boží zákony. Drží své ničivé živly v lůně až do okamžiku, kdy vybuchnou, aby zničily člověka a očistily zemi. Když Faraon vzdoroval Bohu skrze Mojžíše a Árona, řkouce: „Kdo je Hospodin, abych poslouchal Jeho hlasu... ? Neznám Hospodina, a Izrael nepropustím“, vyjádřila příroda soucit se svým zraněným Tvůrcem a spolupracovala s Bohem, aby pomstila urážku Jehovovu. Celý Egypt byl zpuštěn kvůli tvrdohlavému odporu Faraona.--Dopis 209, 1899.

Démonický hněv Egyptanů se mohl projevit v přírodě stejným způsobem, jako se rozrušené myšlenky učedníků projevovaly v bouři v Galilejském moři:

Octl se uprostřed rozbouřených vln. **V hlavě se jim honily nesmyslné myšlenky** a Pán dopustil, aby je sevřela ještě větší úzkost a zcela zaměstnala jejich mysl. Tak tomu bývá ve chvílích, **kdy si lidé sami zbytečně přidělávají starosti a těžkosti**. Učedníci k tomu neměli důvod. **Skutečné nebezpečí je teprve čekalo. Hnal se k nim prudká bouře**, a oni na ni nebyli připraveni. **Po tak krásném dni to byla nečekaná změna**. Když se zvedla vichřice, velmi se polekali. {DA 380}

Bouřlivé myšlenky několika učedníků dokázaly vyvolat prudkou bouři, nemluvě o Faraonově pomstychtivé armádě čítající 600 vozů. Egyptanům však to, co se stalo v Rudém moři, připadalo jako hlas rozhněvaného Boha:

Egyptanů se zmocnil zmatek a zděšení. **Obklopeni rozhněvanými živly, v nichž neslyšeli hlas rozlíceného Boha**, chtěli se obrátit a prchnout na břeh, který opustili. {PP 287.4}

Vztáhni ruku nad moře

Jak si tedy můžeme myslet, že Bůh chtěl Egyptany v Rudém moři zabít? Je to proto, že jak považujeme Krista za „zasazeného a ubitého Bohem a zkrušeného“ (Iz 53:4), tak proto považujeme Egyptany za ubité Bohem v průběhu trvání ran a v Rudém moři. Přesto náš Otec není vrah a

dodržuje šesté přikázání Svého zákona, které říká: „Nezabiješ“. Jak tedy můžeme vysvětlit tento příkaz:

Tu HOSPODIN řekl Mojžíšovi: Vztáhni ruku nad moře, ať se vody vrátí na Egypt'any, na jejich vozy a na jejich jezdce. (Exodus 14:26)

Když víme, že Kristus plně odhalil charakter Svého Otce, když byl zde na Zemi, a nikdy nikoho nezabil, pak můžeme s jistotou vědět, že účelem tohoto příkazu nebylo Egypt'any zabít. O něco později po tomto příběhu dostal Mojžíš příkaz, aby zůstal stranou, zatímco bude Izrael pohlcen. Byl to druhý incident, kdy byl Mojžíš vyzván, aby rozhodl o osudu národa:

HOSPODIN promluvil k Mojžíšovi: Jdi, sestup dolů, neboť **tvůj lid**, který jsi vyvedl z egyptské země, propadl zvrácenosti. Rychle se odvrátili od cesty, kterou jsem jim přikázal; udělali si zlaté tele, klaněli se mu, obětovali mu a říkali: **Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země.** HOSPODIN řekl Mojžíšovi: Díval jsem se na tento lid. Hle, je to lid tvrdé šíje. **Nyní mě nech, abych vzplanul hněvem proti nim a skoncoval s nimi. Tebe však učiním velkým národem. Mojžíš se snažil udobřit HOSPODINA, svého Boha, a řekl: HOSPODINE,** proč vzplanul tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl z egyptské země velkou silou a mocnou rukou? **Proč by měli Egypt'ané říkat: Se zlým úmyslem je vyvedl, aby je pobil v horách a vyhubil je z povrchu země. Odvrát' se od svého planoucího hněvu a lituj zla vůči svému lidu. Pamatuj na Abrahama, Izáka a Izraele, své otroky, kterým jsi při sobě přísahal a řekl jsi jim: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, o níž jsem promluvil, dám vašemu potomstvu a dostanou ji navěky do dědictví. A HOSPODIN litoval zla, které promluvil, že učiní svému lidu.** (Exodus 32:7-14)

Mojžíš však měl ještě důvod k naději i v takové situaci, která vyvolávala malomyslnost a hněv. Hospodinovým slovům: „Nyní nech mne,“ rozuměl tak, že Bůh mu nezakazuje, aby se za Izraelské přimlouval, nýbrž naopak, že ho k tomu vyzývá. Pochopil z nich, že toliko modlitba může Izrael zachránit a že bude-li za ně prosit, Bůh jich ušetří... Bůh naznačil, že již zavrhl svůj národ. Když mluvil s Mojžíšem, řekl o něm: „Prorušil se tvůj lid, kterýž jsi vyvedl z země egyptské,“ Mojžíš však v pokoře odmítl tvrzení, že vedl Izrael; Izrael nebyl jeho národem, ale národem Božím. Proto řekl: „...lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země egyptské v síle veliké a v ruce mocné. **Když Mojžíš orodoval za Izrael, zaplašila jeho bázeň hluboká láska**

k těm, pro něž jako nástroj Boží již tak mnoho učinil. Hospodin vyslechl jeho prosby a vyslyšel jeho nesobeckou modlitbu. Bůh zkoušel svého služebníka; zkoušel jeho víru a jeho lásku k bloudícímu, nevděčnému lidu a Mojžíš ve zkouše znamenitě obstál. Jeho účast s Izraelskými přýštila z nesobeckých pohnutek. {PP 318, 319}

Jak vidíme z výše uvedeného úryvku, v tomto incidentu byla Mojžíšova nesobeckost zkoušena, když Hospodin hledal důvod, jak Izraeli projevit milosrdenství, i když si to ani zdaleka nezasloužil. Zde je Mojžíšova reakce velmi odlišná od té, když byl u Rudého moře. Za svůj lid se přimlouval. Můžeme si také všimnout, že jeho obraz Boha je rozhněvaná osoba, kterou je třeba ukonejšit argumenty a také připomenutím Jeho zaslíbení otcům a hanby, která by mohla padnout na jméno Boží před ostatními národy v případě, že by byl Izrael vyhlazen. Je důležité vidět, že se ho Hospodin nepokusil napravit. To odhaluje lásku našeho nebeského Otce a úctu k osobní svobodě. Nikdy by nevnucoval Svá zjevení o Svém pravém charakteru, když o to není požádán. Při další příležitosti, kdy Izrael odmítl uvěřit, že jim Hospodin dá Zemi zaslíbenou, se Mojžíš znovu přimlouval za svůj lid, ale Hospodin nakonec ponechal Izraeli jejich vlastní volbu:

Celá pospolitost pozvedla a vydávala svůj hlas. Lid oné noci plakal. Všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Celá pospolitost jim říkala: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi anebo kéž bychom zemřeli v této pustině! Proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem? Naše ženy a malé děti se stanou kořistí. Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta?... HOSPODIN řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mě bude tento lid znevažovat? Jak dlouho mi nebudou věřit přes všechna znamení, která jsem uprostřed nich učinil? Pobíjí je morem a vyvlastním je, z tebe však udělám větší a mocnější národ, nežli jsou oni. (Numeri 14:1-3, 11-12)

Opět orodoval Mojžíš za svůj lid. Nemohl souhlasit s tím, aby národ byl vyhuben a aby se sám stal otcem mocnějšího národa... **Hospodin slíbil, že ušetří Izrael okamžité záhuby. Protože však projeví nedůvěru a zbabělost, nemohl Bůh použít své moci a zkrotit nepřátele Izraelských. Ve svém milosrdenství jim proto přikázal, aby se vrátili k Rudému moři, kde budou jedině bezpečni. Kdž se Izraelští bouřili, volali: „Bůh chce, abychom zemřeli na této poušti.“ Tato modlitba se jim nyní vyplňovala. Hospodin prohlásil: „Žeť vám učiním tak, jakž jste mluvili v uši mé: Na poušti této padnou mrtvá těla vaše, a všickni, kteříž jste sečteni, podlé všeho počtu**

vašeho od majících let dvaceti a výše... **Ale dítky vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli.**“ {PP 391.2}

Dokonce, i když Mojžíš žádal o život dětí Izraele, když prosil, že pokud jim Bůh nemůže odpustit, aby vymazal Mojžíšovo vlastní jméno z knihy života, ukázal, jak nesprávný pohled na Boží spravedlnost má. Byla zde sice úžasná láska k Izraeli, ale tato láska stále fungovala skrze nedorozumění, že Boží spravedlnost vyžaduje smrt.

Tyto dvě události jasně ukazují, že Mojžíš byl také veden dle své schopnosti poznat Boží charakter a nebyl Bohem odsouzen pro své částečné pochopení, neboť šel za Pánem podle světla, které pro svou dobu měl. Proč tedy Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby vztáhl ruku nad moře, když zjevně věděl, že se nebude za Egyptány přimlouvat tak, jako za Izrael?

Kristovo pohřbení v Rudém moři

Egyptané museli být souzeni přesně podle jejich vlastního úsudku (soudu):

Nesuďte, abyste nebyli souzeni. Neboť **jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni**, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno. (Matouš 7:1-2)

A jestli někdo uslyší má slova, a nezachová je, **já ho nesoudím**. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil. **Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den.** (Jan 12:47-48)

Zde vidíme, že Hospodin musel dovolit, aby byli Egyptané souzeni dle jejich představy o Bohu. Faraon se rozhodl zahodit všechno světlo, které k němu přišlo, kdyby uposlechl Pánovu prosbu, aby nechal Izrael jít, a tak ze své představy skutečně zcela vyloučil Krista jako Otcova zástupce. On a jeho lidé budou nyní ponechání svému pojetí Boha, a tak vidíme, že Faraon spěchá, aby získal své otroky zpět, aniž by věděl, že to bude jeho vlastní národ, který bude fyzicky demonstrovat Kristovo pohřbení v Rudém moři:

HOSPODIN řekl Mojžíšovi: Proč ke mně úpěnlivě voláš? Řekni synům Izraele, ať vyrazí. A ty zvedni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozděl je, aby synové Izraele prošli prostředkem moře po suchu. A já, hle, posilním srdce Egyptanů, **že půjdou za nimi, a oslavím se na Faraonovi a na celém jeho vojsku, na jeho vozech i na jeho**

jezdcích. A **Egypt'ané poznají, že já jsem HOSPODIN, až se oslavím na Faraonovi, na jeho vozech a na jeho jezdcích.** (Exodus 14:15-18)

Faraon a Egypt'ané se zcela odevzdali do Satanových rukou skrze svá zatvrzelá srdce a snahu znovu zajmout Izraelity. Když se tedy lidé rozhodnou pro modlářství, Pán se jeví jako žárlivý Bůh. Boží hněv se projevuje tím, že lidem umožňuje jejich volbu a odstraňuje Svého Ducha z ochrany těch, kteří Ho odmítají. Satanovi, ničiteli, je pak dovoleno vykonat své dílo zkázy a tato zkáza je připisována Bohu jako projev Jeho pomsty. Je nám jasně řečeno, jak Bůh jedná s národy a jaká je Boží pomsta:

Bůh národy sleduje a chystá zúčtování. Žádný vrabec nepadne na zem bez Jeho povšimnutí. Ti, kdož činí zlé bližním svým, řfkajíce: Jak se to Bůh dozví?, **budou jednoho dne vyzváni, aby se setkali tváří v tvář s dlouho odkládanou pomstou.** V této době se Bohu projevuje více než běžné pohrdání. Lidé dosáhli takového bodu drzosti a neposlušnosti, který ukazuje, že jejich pohár nepravosti je téměř plný. **Mnozí již téměř překročili hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je skutečně živým Bohem. Řekne andělům: „Nebojujte již se Satanem v jeho úsilí ničit. Nechť projeví svou zlobu na neposlušných dětech, neboť kalich jejich nepravosti je plný.** Postoupili od jednoho stupně ničemnosti k druhému a každý den prohlubují svou bezbožnost. Již nebudu dále zasahovat, abych zabránil ničiteli dělat jeho práci.“ {RH 17. září 1901, odst. 8}

Z pohledu přirozeného člověka se zdá, že porážkou Faraona Pán získal čest. Tak tuto událost pochopí okolní národy. I samotný Izrael skrze tyto události vidí, že Bůh je válečník, který Egypt'any zničil.

HOSPODIN je válečník, HOSPODIN je jeho jméno. (4) Faraonovy vozy a jeho vojsko vrhl do moře, jeho nejlepší kapitáni utonuli v moři Rákosovém. (5) Mořské vlny je přikryly, klesli do hlubin jako kámen. (6) Tvá pravice, HOSPODINE, se proslavila silou, tvá pravice, HOSPODINE, zdrtila nepřítele. (Exodus 15:3-6)

Boží sláva je zahalena temnotou lidského myšlení. Pro tělesného člověka je Boží sláva jako oheň, který požívá, a jak člověk soudí, tak jest souzen. Světlo vycházející z Otcova charakteru skrze Jeho Syna Egypt'ané vnímají jako absolutní temnotu:

Tu se anděl Boží [Syn Boží], který šel před izraelským táborem, odtrhl a šel za nimi, a oblakový sloup se z jejich čela odtrhl a postavil se za ně a vešel mezi egyptský tábor a izraelský tábor; **jednomu byl oblakem a temnotou** a druhému osvětloval noc. Jeden se k druhému nepřiblížil po celou noc. (Exodus 14:19-20)

Oblak, který byl pro Egyptány temnou stěnou, byl pro Hebreje velkým zdrojem světla, jež osvětlovalo celý tábor a svítilo jim na cestu vpřed. **Tak řízení Prozřetelnosti je pro nevěřící nepochopitelné a přivádí je v zoufalství, kdežto pro věřící je naprosto jasné a přináší jim klid a mír.** Cesta, po níž nás vede Bůh, může vést pouští nebo mořem, je to však cesta bezpečná. {PP 290.3}

Bůh Svůj charakter nemění, přesto ho Egyptané vnímají dle svých názorů na Něj. Když byly velké vody Rudého moře rozděleny a Izraelité vešli do středu moře, snažil se jim zabránit ve vstupu do tohoto křtu, avšak oni zatvrdili svá srdce, a proto viděli něco jiného:

V čase ranní hlídky **HOSPODIN pohlédl na egyptský tábor z ohnivého a oblakového sloupu a přivedl egyptský tábor do zmatku. Vyvrátil kola u jejich vozů, takže je vedli s obtížemi.** Nato si **Egyptané řekli: Utečme před Izraelci, protože HOSPODIN bojuje s nimi proti Egyptánům!** (Exodus 14:24-25)

Avšak navzdory tomu, že Bůh vyvolal spor svou nesrovnatelnou mocí, Faraon činil pokání za tento čin [že nechal lid jít] a se svými válečníky spěchal za prochájecími Izraelity, aby je přivedl zpět, a **odvážil se vstoupit na cestu, která byla vytvořena pro útěk Božího lidu** a on i jeho zástup zahynuli v Rudém moři. {YI 15. dubna 1897, odst. 6}

Egyptané se odvážili **vydat na cestu, kterou Bůh připravil pro svůj lid, a andělé Boží prošli jejich zástupem a odstranili kola jejich vozů.** Byli sužováni. Jejich postup byl velmi pomalý a začali se trápit. Vzpomněli si na odsouzení, které na ně Bůh Hebrejů snesl v Egyptě, aby je přinutil Izraelity propustit, a **mysleli si, že je Bůh může všechny vydat do jejich rukou Izraelitů. Usoudili, že Bůh bojuje za Izraelity,** a velmi se báli a chystali se před nimi utéct, **když „Hospodin řekl Mojžíšovi: Vztáhni ruku nad moře, ať se vody znovu snesou na Egyptány, na jejich vozy a na jejich jezdce.** {1SP 209.2}

Egyptané usoudili, že Hospodin bojuje za Izrael, protože tak vnímali Jeho charakter. Bylo to přesně v tomto kontextu, kdy se pro záchranu těchto

lidí nedalo nic jiného udělat. Neviděli nic jiného než zuřivého Boha, který bojoval za jejich nepřátele:

Egyptanů se zmocnil zmatek a zděšení. Obklopeni rozhněvanými živly, v nichž **neslyšeli hlas rozlíceného Boha**, chtěli se obrátit a prchnout na břeh, který opustili. **Mojžíš však vztáhl svou hůl a navršené vody, dychtivý své oběti, se s hukotem a sykotem srazily a pohřbily egyptské vojsko ve svých černých hlubinách.** {PP 287.4}

Zde zazněl rozkaz Mojžíšovi, aby vztáhl ruku nad moře, aby se vody opět snesly na Egyptany. Hospodin mohl vody spustit zpět, aniž by Mojžíšovi cokoli řekl, ale tito lidé museli být souzeni přesně podle jejich spravedlnosti. Mojžíš byl kdysi jejich pýchou a radostí, byl vyučován v jejich školách o zákoně síly. Nakonec byli tedy souzeni podle stejného zákona:

Zákon síly, kterému se kdysi naučil Mojžíš v egyptských vojenských školách, měl tak silný vliv na jeho charakter, že potřeboval čtyřicet let klidu a spojení s Bohem a přírodou, aby dokázal vést izraelský národ **podle zákona lásky.** {Ed 65.2}

Nebyl to Pán, kdo si to přál, On jim pouze odrážel jejich myšlení zpět prostřednictvím Mojžíše, který si také myslel, že Hospodin bojuje za Izrael. Svým modlářstvím nakonec Egyptané přinutili Pána, aby navštívil jejich nepravosti na jejich hlavách prostřednictvím Mojžíše tím, že dovolil, aby moc Jeho Syna byla pohřbena v Rudém moři společně s nimi. Touto smrtí byl Satan poražen:

Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby **skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dábla,** (Židům 2:14)

Tys svou mocí rozbouřil moře, **roztříštils hlavy drakům na vodách.**
Tys rozdrtil hlavy livjátána, dals ho za potravu pouštnímu lidu.
(Žalmy 74:13-14)

Během události u Rudého moře se Bůh zbavil roztomilých vlastností otce a přijal charakter/postavu soudce. Tento charakter si osvojil prostřednictvím vnímání všech lidí. Zahalený touto temnotou byl ve smrti egyptské armády Kristus duchovně ukřižován a pohřben.

Cesta, kterou si Kristus prorazil skrze událost u Rudého moře, hovoří o hrůzách a agonii myslí, kterou prožil, když otevřel lidstvu cestu k útěku. Izrael mohl vstoupit do tohoto křtu, neboť ve víře následoval svého vůdce Mojžíše, ale Egyptané tento křest nevydrželi. Zaplavení vojáků vodami vypovídá o realitě bezbožných, kteří jsou uprostřed žalu zdceni svou vinou. To je důvod, proč je tento příběh o Rudém moři použit jako příklad smrti Satana na samém konci.

Dík množství své moudrosti jsi obchodováním rozmnožil svůj majetek a tvé srdce se kvůli tvému majetku povýšilo. (6) Proto praví Panovník HOSPODIN toto: Jelikož vydáváš své srdce za srdce božské, (7) proto hle, já na tebe přivedu cizince, násilnické národy. Vytasí meč na tvoji krásnou moudrost a znesvěťí tvou skvělost. (8) Svrhnou tě do jámy a **zemřeš smrtelně raněn uprostřed moří.** (Ezechiel 28:5-8)

Proč Satan umírá tímto způsobem? Neboť Jej potká trest, který by měl podle něj Bůh vykonávat.

Satan bude souzen dle své vlastní představy o spravedlnosti. Byla to jeho prosba, aby každý hřích dostal svému trestu. Pokud Bůh trest odpustil, řekl, že nebyl Bohem pravdy nebo spravedlnosti. Satan bude čelit rozsudku, který by měl podle něj Bůh vykonávat. { 12MR 413.1 }

Stejným způsobem se Faraon setkal se svou vlastní představou spravedlnosti. Bůh potrestal jeho vlastní nepravost. Pokusil se zastavit Faraona ohnivým sloupem a poslal Svě anděly, aby odstranili kola jeho vozů. Přesto Egyptané zatvrdili svá srdce a vstoupili do vody. V tomto okamžiku tuto situaci vnímali tak, že Bůh Izraele proti nim bojuje. Dle svých vlastních myšlenek byli souzeni a dostalo se jim spravedlnosti, o které si mysleli, že válečný Bůh uplatní.

Hrůzu, kterou zažili tito vojáci ve vodě, pocítil i Kristus. Trpěl s nimi do poslední vteřiny, a tak byl Izrael vykoupen prostřednictvím nabízeného výkupného. Kristus trpěl agónií ze ztráty svých egyptských synů, aby mohl být Izrael osvobozen. Příběh Kříže je tak odhalen v příběhu Rudého moře.

Závěr

Již od dob Josefa se Satan snažil působit proti světlu vycházejícímu z Božího charakteru prostřednictvím Jeho věrných dětí, aby nikdo v Egyptě nepoznal pravý charakter milosrdenství a lásky jejich nebeského Otce. Přesto nebyl schopen toto světlo zcela zastínit, přestože Egypt jej odmítl přijmout. Písmo nás informuje, že v době mezi Josefem a Exodem přišlo mnoho lidí k pravému Bohu s pokáním.

Univerzální odpadlictví učinilo Boží soudy naléhavé a nevyhnutelné a dalo Satanovi příležitost zkreslit Boží charakter tím, že zabíjení lidí a zvířat připisuje přímo Pánu. Jelikož je Bůh spravedlivý všemi Svými způsoby, nemohl vnucovat zjevení Svého charakteru, neboť by byl obviňován z toho, že dělá něco, o co nebyl požádán. Proto Bůh dovolil, aby se přirozené následky hříchů Egyptanů projevíly prostřednictvím přírody v ranách. Otec také dovolil, aby Satan na dlouhou dobu používal Jeho moc skrze Jeho Syna při zničení Egypta, aby Jeho výzva k Jeho odpadlickým dětem byla ještě výraznější. Ale byla to pro Něj i Krista velká muka, neboť Jejich moc byla použita v plném kontrastu s jejich charaktery. Přesto to byl jediný způsob, jak mohl Bůh dát více šancí svým dětem z Egypta i z Izraele a zároveň zachovat spravedlivé zásady Svého království. Inspirované spisy uzavírají příběh v Egyptě následující myšlenkou:

Tím, že Kristus zachránil děti zaslíbení z utlačující moci Satana, měl ukázat, že **bez ohledu na neměnné Boží vlastnosti mohou být hříšníci, kteří urazili Boha, přivedeni zpět do jeho přízně, pokud se vrátí ke své věrnosti, a Jeho čest bude zachována bez zmaru.** Bylo by zjeveno, že pravda a spravedlnost jsou sídlem jeho trůnu a že Jehovův zákon bude zvelebován. {YI 15. dubna 1897, odst. 11 }

To, co se stalo v Egyptě, se tak stalo podívanou sledovanou s velkým zájmem celého vesmíru.

Nebyl tam anděl, ale toužil nahlédnout do tajemství vykoupení člověka, přes všechny těžkosti, které jej zřejmě obklopovaly. Celé nebe vidělo ten velký a úžasný plán, tak velký, že obsáhl celou zemi, a tak hluboko zakořeněný, že jej síla satanské moci nemohla přemoci. {YI 15. dubna 1897, odst. 12 }

Pro omezenou mysl by bylo nemožné porozumět Otcovým soudům v Egyptě v souladu s Jeho charakterem bez tajemství kříže, které vysvětluje všechna ostatní tajemství:

Mysl o tom může spekulovat a nedokáže to pochopit; neboť velká věc, o které se mělo v konfliktu rozhodnout, nebyla jen mezi Bohem a člověkem; do konfliktu bylo zapojeno každé stvoření, které Bůh stvořil. **Nepadlé světy viděly, že Boží charakter lze obhájit pouze touto zkouškou a konfliktem dvou sil. Boží vlastnosti musí být vidět. O stabilitě jeho vlády nesmí být pochyb. A sám Syn Boží navrhl dovést dílo až do konce, získat vítězství nad knížetem temnot a nad všemi jeho spojenci.** „Kdo to přichází z Edomu, z Bosry v rouchu rudě zbarveném? Kdo to v hávu svého majestátu kráčí vpřed v ohromné síle své? Já, který spravedlnost vyhlašuji, já, mocný k vítězství! Proč jsou tvé šaty rudé krví jak roucho toho, kdo šlape lis? Já sám jsem šlapal vinnou káď a nikdo z národů se ke mně nepřidal. Ve svém hněvu jsem je pošlapal, ve své prchlivosti rozdupal, až mi jejich krev na šaty stříkala, všechna má roucha jsou nasáklá. V srdci jsem toužil po dni pomsty; konečně přišlo mé léto odplaty. Když jsem viděl, že není žádný pomocník, zhrozil jsem se, že v nikom není opory. Svou vlastní paží jsem proto spásu způsobil, vlastní prchlivostí jsem se posílil..” {YI 15. dubna 1897, odst. 13}

Jak máme rozumět těmto Kristovým slovům? Proč dovolil, aby krví těchto lidí byl pokropen Jeho šat a bylo poskvrněno celé Jeho roucho? Proč dovolil, aby Jeho charakter a charakter Jeho Otce byly nesprávně prezentovány, jako by byli vinni za smrt Egyptanů? S jistotou víme, že Rudé moře nebylo Bohem plánováno jako pohřebiště pro Egyptany, ale pouze jako pohřebiště hříchu, neboť o tom je křest. Modlíme se k Otcí, aby vás světlo v této knize přimělo najít odpovědi na tyto otázky v tajemství kříže:

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé. Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, jeho velikost a vyvýšenost, a v projevech jeho milosti poznáme jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“. {GC 652.1}

Kristovo pohřbení v Rudém moři

O zničení egyptské armády se mluví jako o jednom z nejjasnějších důkazů, že Bůh je ničitel. Dokonce i v Mojžíšově písni se dozvídáme, že Bůh je válečník, který rozdrtil své nepřátele na kusy.

HOSPODIN je válečník, HOSPODIN je jeho jméno. (4) Faraonovy vozy a jeho vojsko vrhl do moře, jeho nejlepší kapitáni utonuli v moři Rákosovém. (5) Mořské vlny je přikryly, klesli do hlubin jako kámen. (6) Tvá pravice, HOSPODINE, se proslavila silou, tvá pravice, HOSPODINE, zdrtila nepřátele. Exodus 15:3-6

Jak může být Bůh válečníkem a zároveň mít Syna, který je knížetem pokoje a míru? Může sladká a hořká voda proudit ze stejné fontány? Je Bůh život a smrt smíchané v jedno? Je jeho charakter jako Jin a Jang?

Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem, (2) všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři. 1K 10:1-2

Ř 6:3 Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt?

Jestliže událost v Rudém moři byla pro Izrael křtem, pak odhaluje spojení se smrtí a vzkříšením Krista. Poskytuje také pohled na definitivní zničení Satana.

Proto hle, já na tebe přivedu cizince, násilnické národy. Vytasí meč na tvoji krásnou moudrost a znesvěť tvou skvělost. (8) Svrhnou tě do jámy a zemřeš smrtelně raněn uprostřed moří. Ez 28:7-8

Skrze tajemství kříže nalezne tajemství Rudého moře svůj pravý význam. Bez něj vidíme přes zrcadlo jen temně.